

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΟΚΙΝ

ΣΟΚ

ΤΟ 1910
ΜΕ ΓΕΛΟΙΑ

ΣΥΝΤΑΓΟΛΟΓΙΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΡΑΣΜΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου και Σας.

1910

3187

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΣΟΚΙΝ

ΤΟ 1910
ΜΕ ΓΕΛΟΙΑ

ΣΥΝΤΑΓΟΛΟΓΙΟΝ
ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΟΥ ΜΑΡΑΣΜΟΥ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις 'Αριστοβούλου, 'Αναστασιάδου και Σας.

1910

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

Ἡ γυναῖκες, ἐφέτος, θὰ πάρουν πολλὰ δῶρα, πολὺ περισσότερα ἀπ' τὸν περασμένο χρόνον. Ἐπειδὴ οἱ γέροι ἀνδρες, ἔχοντες δώδεκα μῆνας ἐπὶ πλέον στὴν ράχι των, θὰ εἶνε δώδεκα φορές πρὸ ξεναμωραμένοι ἀπὸ πέρησι, τὴν ἴδια ἐποχῇ.

Οἱ σύζυγοι θὰ εἶνε τὴν 1ην Ἰανουαρίου, περισσότερο κατσούφηδες, διότι θ' ἀναγκασθοῦν νὰ φιλήσουν τῆς πεθερῆς των. Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ συζύγου θὰ ἦτο θελκτικώτατον, ἂν δὲν ὑπῆρχον ἡ πεθερῆς. Ὑπάρχει ὠραιότερον πρᾶγμα στὸν κόσμον ἀπὸ μὲν χαριτωμένη γυναικοῦλα; Ἀλλὰ, δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἡ πεθερῆς, γὰρ νὰ ὑπενθυμίζου ἐῖς τοὺς εὐτυχιστέρους, ὅτι ἡ ἀπόλυτος εὐτυχία δὲν εἶνε προῖον τοῦ ψεύτικου αὐτοῦ κόσμου.

Αἱ φάσεις τῆς σελήνης θὰ ἐπιδράσου, ὡς συνήθως, ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν γυναικῶν. Ἀλλ' εὐτυχῶς ἡμεῖς θὰ παραβλέψωμεν τὴν παροδικὴν ταύτην ἰδιοτροπίαν των. Ἄλλως τε, τὰς λατρεύομεν περισσότερο μὲ τὰ φεγγάρια των...

Αἱ ἡμέραι αὐξάνουν κατὰ μερικὰ λεπτά· συνεπῶς ἡ νύκτες ἐλαττοῦνται τὸ ἴδιο. Μερικοὶ θὰ παραπονεθοῦν διὰ τοῦτο· ἄλλοι πάλιν θὰ εὐχαριστηθοῦν. Ὅσοι λοιπὸν εὐρίσκουν τῆς νύκτες πολὺ μικρῆς, ἄς παρηγορηθοῦν, σκεπτόμενοι πῶς ὑπάρχουν ἄλλοι, οἱ ὅποιοι τῆς βρίσκουν πολὺ κοντές...

Ἡ βραδυὲς θὰ περάσουν πολὺ εὐχάριστα: μὲ πόκερ καὶ μὲ φλέρτ.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 28· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

Ἡ θερμοκρασία θὰ εἶνε πάντοτε ἡ ἴδια. Τὸ βρόμετρον — σὰν τὴν Μπόρσα — θὰ ἔχη ὑψωμοὺς καὶ ξεπεσμοὺς.

Αἱ ἡμέραι θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ μεγαλώνουν. Τὰ **φάιφ-ὀ-κλόκ** θὰ γίνωνται στὰ . . . σκοτεινά. Ἔτσι δὲν θὰ ὑπάρχη ἀνάγκη μεγάλου λούσου, γιὰ τοὺς προσκεκλημένους. Ὅλες ἡ γυναῖκες θὰ περνοῦν γιὰ καλλονές: στὸ σκοτάδι δὲν θὰ φαίνεται καμμία **ἀσχημία** . . .

Ἐπειδὴ ἡ νύκτες θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μικραίνουν, ἡ γυναῖκες θὰ προσπαθήσουν νὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰς συμπληρωματικὰς ὥρας τῆς ἡμέρας. Λοιπὸν . . . Λοιπὸν οἱ ἄνδρες θὰ εἶνε πολὺ περιποιητικοὶ πρὸς τὰς κυρίας . . .

Ἡ βοαδυὲς θὰ περάσουν εὐχάριστα μὲ τὴν ἀνάγνωσιν **ΤΟΥ 1910 ΜΕ ΓΕΛΟΙΑ.**

Ἡ γυναῖκες ποῦ θὰ τὸ διαβάσουν, θὰ θελήσουν νὰ γνωρίσουν τὸν συγγραφέα του.

Τὸ λαχεῖο θὰ πᾶσῃ σὲ κάποιον, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος θὰ γεννήσῃ ἄρρεν τὴν ἴδιαν ἡμέρα . . .

Οἱ χοροὶ θὰ ἔχουν μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἰδίως ὁ χορὸς τῶν κυριῶν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ χορεύσουν μόνον γυναῖκες. Ἡ εἴσοδος θ' ἀπαγορευθῇ εἰς . . . τοὺς ἄνδρας . . .

Ἐνας Ἀμερικανὸς ἀρχαιοφίλος θὰ κλέψῃ ἀπὸ τὸ Μουσεῖον τὸ ἄγαλμα τῆς **ὠραίας Ἑλένης** . . . Συνεπεία τῆς κλοπῆς ταύτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐφόρους τοῦ Μουσειῶν θὰ πάθῃ ἐγκεφαλικὴν παραμόρφωσιν . . .

ΜΑΡΤΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

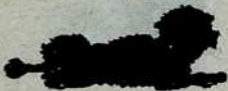
Ἡ Ἄνοιξις θὰ γεννηθῆ ἐφέτος τὴν εἰκοστὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνός. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, δλαι αἱ κορυφαὶ τῶν δένδρων θὰ στολισθοῦν ἀπὸ μικρὰ πράσινα φύλλα.

Ἡ γάτες καὶ οἱ γάτοι θὰ ἐπιχειρήσουν ταξεῖδι εἰς τὰ Κύθηρα . . . Τὰ τετράποδα καὶ ἄλογα ταῦτα ζῶα θὰ εὐρουν μιμητὰς μεταξὺ τῶν διπόδων καὶ λογικῶν ζῶων τοῦ θηλυκοῦ γένους.

Ἐξ ἄλλου, ἡ νύκτες θὰ γίνουιν πολὺ μικρὰς καὶ ἡ γυναῖκες θὰ ἔχουιν ἀκριβῶς τὸν καιρὸ νὰ κοιμηθοῦν γιὰ ν' ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τὴν κούρασι τῶν ἀπρὸ - μιντι καὶ τοῦ Σκαϊτιγκ.

Μέγα δυστύχημα θὰ συμβῆ εἰς τὴν δεσποινίδα *, τὴν γνωστὴν σκαϊτινίστριαν. Ἐνῶ θὰ πατινάρῃ, θὰ συγκρουσθῆ με κάποιον πατινάροντα καὶ θὰ πέσῃ . . . Ἐκ τῆς πτώσεως, θὰ πάθῃ φοβερὰ κατάγματα, ἰδίως εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν. Ἐπὶ 10 παρὰ 1 μῆνας θὰ παραπονῆται δι' ἐσωτερικὸς πόνους . . . Κατόπιν θὰ λαθῆ ἐντελῶς καὶ θὰ ἐπαναλάβῃ τὸ προσφιλές της σπόρτ.

Θ' ἀγγελθοῦν οἱ γάμοι τοῦ γνωστοῦ κριτικοῦ δραματικῶν ἔργων καὶ πρώτου ἐξαδέλφου τοῦ πρὸ 7418 ἐτῶν ἀποβίωσαντος κ. Ἀδάμ, μετὰ τῆς νεαρωτάτης δεσποινίδος Ραφίδου, ἀνεψιᾶς ἐπ' ἀδελφῆ τῆς τόσον προώρως ἀποβιωσάσης, μόλις πρὸ . . . 7418 ἐτῶν, κ. Εὐκς Ἀδάμ. Μετὰ τὴν στέψιν τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος θὰ καταλύσῃ εἰς τὴν . . . Ἀκρόπολιν.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 30· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

Ὁ καιρὸς θὰ εἶνε ἀκατάστατος. Δὲν θὰ ἡμπορῇ κανεὶς νὰ προῖδῃ τὸ Σάββατον, ἂν θὰ εἶνε καλὸς ἢ βροχερὸς καιρὸς τὴν Κυριακὴν.

Τὰ δένδρα θὰ γεμίσουν ἀπὸ φύλλα, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ἀγαπώντων τὰ πυκνὰ φυλλώματα . . .

Αἱ μαθήτραι θὰ ἐπωφεληθοῦν ἀπὸ τὰς παύσεις τοῦ Πάσχα, γιὰ νὰ φλερτάρουν μὲ τοὺς μαθητὰς τῶν γυμνασίων.

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Δελτίου τῆς Ὀνησιμότητος, θὰ ἐκδοθῇ μόνον Δελτίον Γεννήσεων.

Τὰς γυναῖκας τοῦ ἐλαφροῦ κόσμου θὰ μαστίσῃ μία φοβερὰ ἀσθένεια : ἡ *λαπεινιόσι* (lapindicite). Πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ μικροβίου τῆς ἀσθενείας ταύτης, θὰ γίνουσι πειράματα ἐπὶ τῶν *λεόντων* τοῦ . . . Σταυροδρομίου.

Θὰ ἐπέλθῃ μεγάλη χαλάρωσις εἰς τὰς σχέσεις δύο ποκεριστῶν. Αἰτία τῆς διενέξεώς των θὰ εἶνε ἡ Γ' ἐντολή. Ὁ ἓνας θὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἡ ἐντολή αὐτὴ λέγει : «Οὐ κλέψης», ὁ δὲ ἄλλος θὰ ἐπιμένῃ ὅτι λέγει : «Οὐ κλέψης . . . μόνον μὲν δεκάρα . . . ».

Τὴν Μεγάλην Πέμπτην ἡ τιμὴ τῶν μπακαλιάρων θὰ ὑψωθῇ σημαντικῶς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ λυγνὴς γυναῖκες θὰ ἔχουν πολλοὺς θαυμαστάς . . .

ΜΗ·Ι·Ο Σ

ἔχει ἡμέρας 31 ἢ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.

Τὰ φύλλα θὰ φυτρώσουν τόσο πολλά, ὥστε θὰ ἐπέλθῃ μέγας ἐκπесμός εἰς τὴν τιμὴν τοῦ χάρτου. Ἡ Βουλὴ θὰ ψηφίση νόμον, ἀπαγορεύοντα τὴν ἐκδοσιν ἐφημερίδων μέχρι τῆς ἰδρύσεως τῶν ἀναγκαίων καταστημάτων, τὰ ὅποια θ' ἀναλάβωσι τὴν κατανάλωσιν τῶν ἐν λόγῳ ἐφημερίδων.

Αἱ λειτουργίαι εἰς τὰς καθολικὰς ἐκκλησίας θὰ τελῶνται δις τῆς ἡμέρας, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Mois de Marie. Κατ' αὐτάς, ὡς ἔθος, προσέρχονται κορασιδὲς ἐνδεδυμέναι κατάλευκα. Πολλὰ γερωντοπαλλήκαρα, ἐκ τῶν ὀρθοδόξων, θ' ἀσπασθοῦν τὸν καθολικισμόν καὶ κατανυκτικώτατα θὰ παρακολουθοῦν τὰς λειτουργίας καὶ τὰς . . . ἐκκλησιαζομένας.

Αἱ νύκτες θὰ μικραίνουν καταπληκτικῶς. Πράγμα ὀχληρὸν διὰ τὰς ἐργαζομένας τάξεις . . .

Αἱ ἡμέραι θὰ μεγαλώσουν ἐπίσης καταπληκτικῶς. Πράγμα. τὸ ὅποϊον θὰ ἐνοχλῇ τοὺς τεμπέληδες.

ΙΟΥΝΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 30· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 15 καὶ ἡ νύξ 9.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον δὲν θὰ συμβοῦν πολλὰ γεγονότα ἀξία λόγου.

Ἡ γυναῖκες θὰ προετοιμάσουν τῆς καλοκερινῆς ἐνδυμασίαις των. Εἰς τὰ νησιὰ καὶ εἰς τὸν Βόσπορον μεγάλη κίνησις θὰ παρατηρηθῆ.

Εἰς τὴν Πρίγκηπον θὰ τελεσθῆ μέγα συνοικέσιον μεταξὺ τοῦ ἐφευρέτου τοῦ Ἐλιξηρίου τῆς Ζωῆς καὶ ἀειθαλοῦς ἀντιπροσώπου τοῦ Ἐθνους, μετὰ τῆς κυρίας χήρας Ἀπαρηγορήτου . . .

Ἡ μόδα τῶν καπέλλων θὰ εἶνε μία : ἄνδρες καὶ γυναῖκες θὰ φοροῦν τὰ **τροικόρν** . . .

Τὴν 21^{ην} ἡμέραν θὰ γεννηθῆ τὸ Θέροξ. Ἡ μικροτέρα νύξ τοῦ ἔτους . . . Τὰ σχόλια περιττά.

ΙΟΥΛΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31 ἢ ἡμέρα ἔχει ὥρας 14 καὶ ἡ νύξ 10.

Ἡ ζέστη θὰ εἶνε ὑπερβολικὴ. Τὰ κυνικὰ καύματα θὰ ἐπιδράσουν πολὺ ἐπὶ τῆς φαντασίας τῶν ποιητῶν, οἱ ὁποῖοι θὰ συγγράψουν τόμους ὀλοκλήρους αἰσθηματικῶν ποιημάτων. Τὰς ποιητικὰς αὐτὰς συλλογὰς θὰ προλογίσῃ ὁ Ιατρὸς κ. Σίμων Ἀποστολίδης. Εἰς τοὺς συγγραφεῖς θὰ παρατεθῇ μέγα δεῖπνον εἰς τὸ Grand Hôtel de Yédi-koulé, τὸ ὁποῖον διευθύνει ὁ εὐφήμως γνωστὸς κ. Ζηλανάκης.

Εἰς τὸν Φιλολογικὸν Σύλλογον νεαρὸς κοινωνιολόγος, τοῦ ὁποῦ ἢ πρό τινων ἐτῶν γενομένη περὶ γάμου διάλεξις, ἀπέσπασε . . . τοὺς γέλωτας τοῦ ἀκροατηρίου, θὰ κάμῃ νέαν διάλεξιν « Περὶ τῶν Ἡθῶν τῶν κορασίων τοῦ Ἄρεως ». Τὸν ἀγορητὴν θὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸ κοινὸν ὁ νεαρὸς ἀνεψιός μου, Ριρῆς, ἡλικίας 25 . . . μηνῶν, ὅστις κατόπιν θὰ ὁμιλήσῃ περὶ « τοῦ ποιοῦ τοῦ γάλακτος τῆς παραμάννας του ». Εἰς τὴν ἐκλεκτὴν ὁμήγουριν θὰ προσφερθῶσι κατόπιν . . . ἀραροῦτι καὶ μουχαλεμπῇ . . . Ἐπειδὴ δὲ καὶ αἱ δύο διαλέξεις θὰ διαρκέσουν πολὺ, θὰ παρακληθῶν οἱ προσκεκλημένοι νὰ φέρουν μαζῆ των . . . διπλὲς φασκὲς καὶ παντελονάκις . . .

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31 ἢ ἡμέρα ἔχει ὥρας 13 καὶ ἡ νύξ 11.

Αἱ παῦσεις εἶνε γενικαί : ὄχι μόνον εἰς τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σαλόνια . . . οὐ l'on joue.

Τὰ μπάνια θ' ἀρχίσουν ὀλίγον ἀργά, γκατι καθ' ὄλον τὸν χειμῶνα ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐπῆραν ἀρκετὲς ψυχρολουσίας.

Ἐφέτος τὰ θαλάσσια λουτρά θὰ γίνωνται στῆς ἀμμουδιές, ὅπου τὰ κορίτσια γὰ παντρεῖν, θὰ ἤμποροῦν νὰ ἐπιδεικνύουν πᾶν ὅ,τι θὰ προσφέρουν — ἐπὶ πλέον τῆς προκοκῶτων — εἰς τοὺς μέλλοντας συμβίους των.

Τὰ σταφύλια ἐφέτος θὰ εἶναι πολὺ ξυνά. Ἐν τούτοις θὰ γίνῃ μεγάλη κατανάλωσις τοῦ ὀπωρικοῦ τούτου, ἰδίως μεταξὺ τοῦ γυναικείου κόσμου, ὁ ὁποῖος τρελλαίνεται γὰ ὅλα τὰ ξυνά φρούτα . . .

Αἱ ἡμέραι θὰ ἐξακολουθοῦν νὰ μικραίνουν.

Εἰς τὸν ὀρίζοντα θὰ φανῇ ἕνας κομ(ύ)της, τοῦ ὁποίου ἡ οὐρὰ θὰ ἔχη μέγα μῆκος. Πολλαὶ κυρταὶ, ἐπὶ τῇ θέα του, θὰ τρομάξουν καὶ θὰ λιποθυμήσουν. Ὁ ἰατρός κ. Οἰκονομίδης θ' ἀναλάβῃ νὰ ξε . . . λιποθυμήσῃ ὅλες.

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ

ἔχει ἡμέρας 30 ἢ ἡμέρα ἔχει ὥρας 12 καὶ ἡ νύξ 12.

Τὸ κυνήγι θὰ παρέξῃ σὲ πολλοὺς τὴν εὐκαιρίαν ν' ἀποτινάξουν — ἔστω καὶ γιὰ μερικὲς ὥρες — τὸν συζυγικὸν ζυγόν. Ἡ ἔλαφος θὰ εἶνε τὸ μοναδικὸν κυνήγι . . .

Ἀρχίζει ὁ κόσμος νὰ κατεβαίνει ἀπὸ τὰ χωριά. Τὰ τραπεζάκια τῆς χαρτοφορίας φοροῦν καινούργιες τσόχες.

Ὅσες ὥρες θὰ ἔχη ἡ ἡμέρα, ἄλλες τόσες θὰ ἔχη καὶ ἡ νύκτα. Συνεπῶς δὲν θὰ ὑπάρχουν δυσηρεστημένοι . . .

Αἱ μαθήτριαι μετὰ λύπης πηγαίνουν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἐχουν ὅμως μὲ ἀπαρηγορία, ὅτι εἰς τὰς ἐξόδους θὰ συναντῶνται μὲ τοὺς φίλους των, μαθητὰς τῶν γυμνασίων.

Μέγα σκάνδαλον θὰ ἐκραγῇ σ' ἓνα ἀπὸ τὰ θεάτρα μας. Δύο πολὺ γνωστοὶ κύριοι θ' ἀνταλάσσουν . . . μπαστουβιές, καθ' ὃν χρόνον ἀπὸ τῆς σκηνῆς θὰ ἐξακολουθῇ ἡ παράστασις τοῦ « Δάνεισέ με τὴν γυναῖκά σου . . . ».

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 11 καὶ ἡ νύξ 13.

Εἰς τὸ Ἀμφιθέατρον θὰ δοθῇ ἀπὸ τὴν Ὀπερα μεγάλα παράστασις μὲ τὴν « Μποἴμ » καὶ τοὺς « Παληάτσους ». Τὸ θέατρον θὰ γεμίση ἀπὸ γυναῖκας, αἱ ὁποῖαι, ὡς γνωστόν τρελλαίνονται γιὰ τὸν Πουτσίνη καὶ γιὰ τὸν Λεονκαβάλλο. Αἱ εἰσπράξεις θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τοῦ Ἀσύλου τῶν Ἐκθέτων . . .

Ψῦχος αἰσθητὸν θὰ ἐνσκήψῃ. Θὰ δοθῇ ἡ *πρώτη* πρωτοτύπου ἔργου. Ὁ κόσμος κατενθουσιασμένος, θὰ στεφανώσῃ τὸν συγγραφέα. Τὰ πράσα θὰ εἶνε περιζήτητα.

Οἱ παντρεμμένοι θὰ ἐπαναλάβουν τὰς ἀσχολίας των, τὰς ὁποίας εἶχαν παραμελήσει καθ' ὅλον τὸ καλοκαίρι, γιὰ νὰ... ὑπηρετοῦν τὰ ἕτερα αὐτῶν ἡμίση.

Ἀρχίζει ἡ ἐποχὴ τῶν καταϊφιῶν. Ἡ ζάχαρι σὲ πολὺ ὑψωμένη τιμῇ.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 30· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 10 καὶ ἡ νύξ 14.

Ἡ νύκτες καθίστανται μακρῦς ὅταν . . . μέρες δίχως ψωμί. Ἡ συντεχνία τῶν νεοῦπάνδρων κηρύσσει ἀπεργίαν. Ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Αἰγόκερω . . .

Εἰς τὸ πρῶτον δεκαπενθήμερον θὰ ἔχωμεν ραγδαίας βροχάς, με ἀστραπὰς καὶ βροντάς. Κατόπιν ὁ καιρὸς θὰ βελτιωθῆ. Τὸ τελευταῖον τέταρτον τῆς σελήνης θὰ εἶναι λαμπρότατον . . .

Κάποιος λόγιος ἰατρὸς προετοιμάζει φιλολογικὸν ἔργον ὑπὸ τὸν τίτλον: « Τὰ καλὰ τοῦ ριτσηνολάδου ». Βροχὴ ραγδαία . . . ἀγγελιῶν ἐκδοθησομένων ἡμερολογίων εἰς πολλὰς χιλιάδας ἀντιτύπων. Τὸ δημαρχικὸν συμβούλιον ἀποφασίζει τὴν αὐξήσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὑφισταμένων ἤδη ἀποχωρητηρίων . . .

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

ἔχει ἡμέρας 31· ἡ ἡμέρα ἔχει ὥρας 9 καὶ ἡ νύξ 15.

Τὰ ἐμπορικὰ δὲ ἀνέξαιρέτως ἔχουν **ὀκαζιὸν** διὰ δῶρα ἀθηλαστικά. Οἱ σύζυγοι θὰ παραπονεθοῦν διὰ τὴν ἔλλειψιν χρήματος . . .

Ὁ ὑποφαινόμενος θὰ ἐκδώσῃ νέον Ἡμερολόγιον. Οἱ φίλοι του θὰ πάθουν . . . ὀλικὴν ἔκλειψιν. Τὸ ἴδιον θὰ συμβῆ καὶ εἰς τὸν ἑαυτὸν του . . . μετὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἔργου του ἐκ τοῦ τυπογραφείου . . .

Τὴν 21ην τοῦ μηνὸς θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸν χειμῶνα. Ἡ μεγαλειτέρα νύξ τοῦ ἔτους. Ὅσοι δὲν προφθάνουν τὴν ἡμέραν, θὰ ἐξακολουθοῦν ἐργαζόμενοι καὶ τὴν νύκτα. Ὡς ἐκ τούτου, πολλὰ κρούσματα **ὑπερκοπώσεως**.

Θὰ φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν μας ὁ διάσημος βιεννέζος ἰατρός κ. Oudenallo, ὁ ὁποῖος θὰ θεραπεύσῃ τοὺς πολυπληθεῖς ἀσθενεῖς. Ὁ Ἥλιος εἰς τὸν Ὑδράργυρον . . .

ΣΟΚΙΝ

ΚΑΛΗΝ ΧΩΝΕΥΣΙΝ ...

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΔΙΟΧΗΝΩΝ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Θ' ΑΥΤΟΚΤΟΝΗΣΩ!

— Λοιπόν, Μιμῆ μου, θά μοῦ πάρης τὸ βραχιόλι ἐκεῖνο ποῦ εἶδαμε προχθές στὴ βιτρίνα τοῦ ἀδαμαντοπωλεῖου;

— Ἄ! ὄχι! ὄχι! Ἐνα βραχιόλι ἐκατὸ ληρῶν! Τί λές καλέ! Ἄ! νὰ σοῦ πῶ, τὸ παράκανες! Προχθές ἀκόμη σοῦ ἔδωκα εἴκοσι λίρες, γιὰ τὰ μικρά σου ἀτομικά ἐξοδα... Πάρτο ἀπόφασι, ἀγάπη μου, δὲν σοῦ δίνω περὶ οὔτε λεπτό, μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μηνός.

— Θέλεις λοιπόν ἢ κυρία Ἐσπασμένη νὰ φορῆ βραχιόλι καὶ ἡ γυναῖκά σου νὰ μὴ φορῆ; . . .

— Καλὰ θά κάμῃ ἡ γυναῖκά μου νὰ μὴ φορῆ.

— Ὡστε δὲν ἔχεις καρδιά! . . . Κακέ! Ἀσπλαγχνε! . . . Τώρα δὲ θά εἶνε, ποῦ αὐτὴ ἡ νεροφεῖδα, ἡ Ἐσπασμένη, θά πάρῃ καὶ θά δώσῃ! Θά πῆ: « Καλὲ εἶδατε τὴν γυναῖκα τοῦ κ. Μιμῆ; . . . Οὐτ' ἓνα διαμαντικὸ τῆς προκοπῆς δὲν ἔχει! » Ἄ! εἶμαι γιὰ νὰ σκάσω! . . . Λοιπόν ἔλα, Μιμῆ μου! ἔλα, ἀνδρούλη μου! . . . ἀγόρασέ με αὐτὸ τὸ βραχιόλι! . . .

— Σοῦ εἶπα, εἶνε ἀδύνατον!

— Λοιπόν κ' ἐγὼ θά . . . σκοτωθῶ!

— Χά! χά! χά! Εἶσαι πολὺ ἀστεία!

— "Αθλιε! ἄκαρδε! κακούργε! Ναι, θὰ σκοτωθῶ! Θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα!

— "Οχι, Νίνα, μὴν τὸ κάμης αὐτό, γιὰτὶ μπορεῖ νὰ μὴν ἐπιτύχη ἡ σφαῖρα.

— Ἐχεις δίκηο! Θὰ δηλητηριασθῶ! Θὰ πάρω φαρμάκι! . . . Ἀκριβῶς, ἔχω λαοῦδανο

— Οὔτ' αὐτὸ δὲν ἐπιτυγχάνει συχνά.

— Θὰ κρεμαστῶ!

— Οὐμ! Τί ἄτηχημη, ποῦ θὰ εἶσαι μὲ βγαλμένη γλῶσσα! . . .

— Τότε θὰ κλεισθῶ στὸ δωμάτιό μου καὶ θ' ἀνάψω ἓνα μαγκάλι κάρβουνα! . . . Χμ! . . . Χμ! . . . Χμ! . . . Θεέ μου! τί δυστυχισμένη ποῦ εἶμαι! Ὁ ἄνδρας μου δὲν μ' ἀγαπᾷ! . . . Μιμῆ, δός μου πέντε λίρες γιὰ ν' ἀγοράσω κάρβουνα; . . .

Ο ΣΟΡΦΟΣ

ΜΙΑ ΓΚΑΦΑ

Εἰς μίαν ἀριστοκρατικὴν ἑσπερίδα :

Ἄκουμβισμένος σὲ μιὰ γωνιά, κἄποιος χορευτὴς χασμαῖται :

— Στενοχωρεῖσθε, κύριε, τὸν ἐρωτᾷ ὁ γείτων του.

— Μάλιστα, κύριε, καὶ σεῖς ;

— Κ' ἐγὼ ἐπίσης.

— Τότε ἄς φύγουμε.

— Δὲν ἤμπορῶ, δυστυχῶς εἶμαι ὁ οἰκοδεσπότης !

ΓΙΑ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

[Εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Σιρκειζῆ. Τὸ τραῖνο εἶχε ξεκινήσει καὶ ὅσοι εἶχαν συνοδεύσει συγγενεῖς καὶ φίλους ποῦ ἔφευγαν, ἔπαινε- λάμβανον βραδέως τὴν ὁδὸν τὴν ἀγούσαν εἰς τὰς οἰκίας των.

Πίσω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα, νέα καὶ κομψή, περιπάτει κάποιος ἄνδρας, νέος, βυθισμένος σὲ σκέψεις.

Ἡ γυναῖκα — χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ (!) — ἀφίνει νὰ τῆς πέσουν τὰ γάντια τῆς. Ὁ ἄνδρας σκύβει καὶ τὰ πέρνει καὶ φωνάζει :]

ἽΟ ἄνδρας. — Κυρία ! Κυρία !

ἽΗ γυναῖκα. — Κύριε !

ἽΟ ἄνδρας. — Σᾶς ἔπεσαν τὰ γάντια σας !

ἽΗ γυναῖκα — [Πέρνει τὰ γάντια ποῦ τῆς δίδει ὁ εὐγενὴς ἄνδρας]
Εὐχαριστῶ, κύριε !

ἽΟ ἄνδρας. — Τίποτε, κυρία μου. Σᾶς ἔπεσαν χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε. Εἰσθε συγχισμένη. Συνωδεύσατε κάποιον στὸ τραῖνο...

ἽΗ γυναῖκα. — Ἀλήθεια... Ποῦ τὸ ξεύρετε ; ...

ἽΟ ἄνδρας. — Αὐτὸ φαίνεται.

ἽΗ γυναῖκα. — Πῶς ! ... Φαίνεται ἀπὸ τὸ ὕφος μου ποῦ συνώδευσα κάποιον ;

ἽΟ ἄνδρας. — Ἀπ' τὰ μάτια σας.

ἽΗ γυναῖκα. — Ἀπ' τὰ μάτια μου ; ...

ἽΟ ἄνδρας. — Εἶναι κατακόκκινα... Ἐκλάψατε ;

ἽΗ γυναῖκα. — Ναί !

ἽΟ ἄνδρας. — Θὰ ἦτο κάποιον προσφιλὲς πρόσωπον !

ἽΗ γυναῖκα. — Πολὺ προσφιλὲς.

ἽΟ ἄνδρας. — Ὁ οὐζυγὸς σας ;

Ἡ γυναῖκα.— Ναὶ καὶ ὄχι.

Ὁ ἄνδρας.— Τότε ὁ ... φίλος σας ... Ἄλλὰ δὲν πιστεύω νὰ εἶναι παντοτεινὸς αὐτὸς ὁ ἀποχωρισμὸς! ... Θὰ τὸν ξαναῖδητε; ...

Ἡ γυναῖκα.— Ποιὸς ξέρει! [μὲ στεναγμόν]. Ἄμα φεύγει κανεὶς καὶ ὕστερα ἐπιστρέφει, δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ... Ἄλλὰ νομίζω πῶς καὶ σεῖς, κύριε, ἔχετε λιγάκι κόκκινα μάτια ...

Ὁ ἄνδρας.— Δὲν ἔχετε ἄδικον.

Ἡ γυναῖκα.— Ἦταν ἡ σύζυγός σας;

Ὁ ἄνδρας.— Ναί.

Ἡ γυναῖκα.— Ἦ νόμιμος;

Ὁ ἄνδρας.— Μάλιστα.

[Κάμουν μερικὰ βήματα χωρὶς νὰ ὁμιλοῦν]

Ὁ ἄνδρας.— Εἶναι σκληρὸς ὁ ἀποχωρισμὸς!

Ἡ γυναῖκα.— Ἐμένα μοῦ λέτε!

Ὁ ἄνδρας.— Ἦταν καλὴ γυναῖκα.

Ἡ γυναῖκα.— Κ' ἐκεῖνος εἶχε χρυσὴ καρδιά.

Ὁ ἄνδρας.— Καὶ νὰ πῆ κανεὶς, ὅτι τώρα θὰ πάγω σπῆτι καὶ θὰ τὸ εὔρω ἄδειο...

Ἡ γυναῖκα.— Κ' ἐγὼ ἀπόψε θὰ φάγω μονάχη μου.

[Στεναγμοὶ ἐκατέρωθεν].

Ὁ ἄνδρας.— Ἐχω μιὰν ἰδέα! Ἐρχεσθε νὰ φάμε ἀτόψε μαζῆ;

Ἡ γυναῖκα.— Δὲν τολμοῦσα νὰ σᾶς τὸ προτείνω.

Ὁ ἄνδρας.— Κ' εἰσι θὰ ἔχουμε τὴν *illusion* πῶς τρῶμε μὲ τοὺς προσφιλεῖς ἀπόντες.

[Εἰσέρχονται στὸ πρῶτο τυχὸν ξενοδοχεῖον. Ἡ λύπη, φαίνεται, τοὺς εἶχεν ἀνοίξει τὴν ὄρεξιν, διότι τρῶνε ἀπὸ ὅλα τὰ φαγητὰ τοῦ καταλόγου. Τὰ ποτήρια τῆς μπίρας ἀδειάζουν μὲ καταπληκτικὴν ταχύτητα.

[Ὑστερα ἀπὸ κάμποση ὥρα.]

Ἡ γυναῖκα.— Καὶ τώρα ποιὸς θὰ μὲ συνοδεύσῃ στὸ σπῆτι;

Ὁ ἄνδρας.— Ἄν τὸ ἐπιτρέπατε...

Ἡ γυναῖκα.— Εἰσθε εὐγενῆς καὶ περιποητικὸς σὰν ἐκεῖνον...

[Περνοῦν δύο ὄρα. Εὐρίσκονται στὸ σπῆτι τοῦ ἀνδρός, ξαπλωμένοι ἐπάνω σ' ἓνα ἀναπαυτικώτατον καναπέ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀνταλλάσσουν . . . φιλήματα. Στεναγμοί].

Ὁ ἀνδρας.—Τὴν λένε Δόλα! [τὴν φιλεῖ].

Ἡ γυναῖκα.—Τὸν λένε Θανάση! [τὸν φιλεῖ].

Ὁ ἀνδρας.—Ἀγάτη μου! [τὴν φιλεῖ].

Ἡ γυναῖκα.—Χρυσό μου! [τὸν φιλεῖ].

Ὁ ἀνδρας.—Πόσο τοὺς ἀγαποῦμε!

Ἡ γυναῖκα.—ὦ! ναί! . . . Σβῦσε τὴν λάμπα, γιατί με πειράζει τὸ φῶς . . .

Ο ΚΟΣΜΟΓΥΡΙΣΜΕΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Τὸ γκαρσόν.—Τί θὰ πάρη ὁ κύριος;

Ὁ πελάτης.—Κάνε μου αὐτὰ μάτια.

Περνοῦν εἴκοσι λεπτὰ καὶ ὁ πελάτης περιμένει ἀκόμη τὸ φαγητόν του. Ἀνυπομονῶν, φωνάζει τὸ γκαρσόν.

Ὁ πελάτης.—Γκαρσόν! ποῦ εἶνε τὰ μάτια;

Τὸ γκαρσόν.—(Κράζων πρὸς τὸ μέρος τῆς κουζίνας). Τὰ μάτια τοῦ κυρίου νὰ βγαίνουν!!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΓΛΩΣΣΑ

Εἰς τὸ Θέατρον: Μεταξὺ φιληνάδων.

—Γιὰ κύττα [τὴν Μ. . . τί ντεκολτὲ ποῦ σοῦ ἔχει! Ἄν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θὰ καταντήσῃ νὰ βγαίη γυμνή.

—ὦ! ἔννοια σου, φιλότατη μου, δὲν θὰ δείξῃ τίποτε νέον!

Ὁ ὠτακουστής.

ΠΑΡ' ΤΟΝ ΕΝΑ
ΚΑΙ ΧΤΥΠΑ ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ . . .

[Τὸ ὥρολόγι σημαίνει μεσάνυχτα. Ἡ Μαρίκα, ποῦ ἐκοιμᾶτο ἕως τότε βαθειά, ἐξυπνᾷ αἴφνης, ἀνάπτει τὸ κερί, πηδᾷ κάτ' ἀπ' τὸ κρεββάτι, καὶ κυττάζει τὸ ρολόγι:]

Μαρίκα. — Τί διάβολοὶ κάνει τέτοια ὥρα στοὺς δρόμους! Μοῦ εἶχε πῆ πῶς θὰ ἐπήγαινε νὰ ἰδῆ κάποιον φίλου του, γιὰ μιὰ δουλειά καὶ πῶς θὰ ἐπέστρεφε νωρίς. Ἐφυγε ἀπ' τῆς ὀκτώ καὶ ἀκόμη νᾶρθη! . . . Καὶ ὁμως τοῦ εἶπα: «Κύτταξε, Γιώργο, νὰ μὴν ἀργήσης, γιὰτι ἐγὼ θὰ κοιμηθῶ!» Μεσάνυχτα καὶ δέκα! Μὰ τότε σπουδαία ἦτανε αὐτὴ ἡ δουλειά; . . .

[Ἡ Μαρίκα ξαναπέφτει στὸ κρεββάτι καὶ σκέπτεται. Μακρὰ σιγή. Ἐξαφνα:]

Διάβολοι! Μία περὰ πέντε! Θὰ τὸν πιάσουν κλέφτες στὸν δρόμο!

[Στὴν σκέψι αὐτῆ, ἕνας φοβερός ἐφιάλτης τὴν καταλαμβάνει. Νομίζει πῶς βλέπει, σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, τὸν ἄνδρα τῆς ποῦ τὸν κυτοῦν μὲ τὸ μαχαίρι δύο κακοῦργοι. Βλέπει αἵματα . . . πληγές. . . Ἡ Μαρίκα ξεπετιέται κατατρομαγμένη ἀπ' τὸ κρεββάτι].

“Α! μὰ τὸ παράκχνε! Τρεῖς καὶ τέταρτον! Ἕνας τίμιος ἄνδρας δὲν ἔχει καμμεῖχ δουλεῖχ στὸ δρόμο ἢ ὦρα τρεῖς καὶ κάρτο! Ἄν δὲν τὸν σκότωσαν οἱ κακοῦργοι, τότε θὰ πῆ πῶς ὁ Γιωργος μ’ ἀπατᾷ! . . . Ἄ! τὸ τέρας! ἄι εἶνε ἀλήθεια! . . .

[Ἄλλ’ ἕξαφνα τῆς πρῆνουν τὰ κλάμματα].

“ὦ! πόσον ὑποφέρω! . . . Ὁχι! Ὁ Γιωργος εἶνε πιστός! Τὴν τελευταία φορὰ ποῦ ξανάργησε — τὴν περατιμένη ἑβδομάδα — μου ὠρκίσθη, ὅτι δὲν θὰ τὸ ξανάκανε! Κ’ ὕστερα, ὁ Γιωργος μὲ λατρεύει . . . Εἶνε μόλις ἕξ μῆνες ποῦ παντρευτήκαμε! . . . Ὁρισμένως, κάτι κακὸ θὰ τοῦ συνέβη! Ἄχ! Θεέ μου! . . . Τί τρομερὸ πρᾶγμα ποῦ εἶνε ἡ ἀμφιβολία! . . .

[Σηκώνεται, βάζει μὲ βλοῦζα καὶ περπατεῖ μέσα στὸ δωμάτιο. Τὸ ὰρολόγι κτυπᾷ τρεῖς καὶ μισή . . . τέσσαρες παρὰ τέταρτον . . . Τέσσαρες! Δὲν εἶχε τελειῶσει τὸ τέταρτον κτύπημα τοῦ ὰρολογίου, ὅτε ἕξαφνα ἀνοίγει ἡ πόρτα σιγὰ-σιγὰ. Εἰσέρχεται ὁ Γιωργος καὶ προχωρεῖ καὶ εὐθεῖν πρὸς τὴν γυναῖκά του. Ἐκείνη, ἐπὶ τῇ θιά του, ξεπᾶνε:]

“Α! δὲν σε σκότωσαν! Ἄθλιε! Ἄπιστε! Κακοῦργε! Εὐνύχτη! Πκραλυμένε!

Γιωργος (πολὺ ἤρεμος) — Καλητερά. Θὰ κοιμηθῶ. Ὅταν τελειώσης, ἔρχεσαι καὶ σὺ νὰ πέσης. Γρηκτί, καθῶς εἶσαι ἔτσι ὠργισμένη, δὲν θὰ πιστεύσης, ὅτι καὶ ἂν σοῦ εἰπῶ.

[Γδύνεται καὶ πέφτει στὸ κρεββάτι.]

Ἡ Μαρίκα ἐξοχολουθεῖ ἐπὶ τινὰς ἀκόμη στιγμᾶς νὰ βρίζη καὶ νὰ φωνάζη. Κατόπιν, ἐπειδὴ βλέπει πῶς ἡ φωνὴς της

δὲν ὠρελοῦν σὲ τίποτε, καὶ ἐπειδὴ κρυώνει πολὺ, ἀποφασί-
ζει νὰ πέθῃ καὶ αὐτὴ στὸ κρεβάτι. Ὁ ὕπνος τοὺς πέρνει
καὶ τοὺς δύο.

Πρῶτ. Τὸ ἀνδρόγυνο πέρνει τὸ γάλα του].

Μαρίκα.— Καὶ δὲν μοῦ λές, κύριε, ποῦ ἦτο χθὲς ὄλην
τὴν νύχτα;

Γιῶργος.— Μὴ σοῦ εἶπα, ἀγάπη μου. . . Ἐπῆγα ν'
ἀνταμῶσω κάππεο φίλο μου γεὶ μὲτ' δουλειᾶ.

Μαρίκα—Κε' αὐτὴ ἡ δουλειᾶ διήρκεσε ἕως τῆς τέσσα-
ρες τὸ πρωί; . . . Ἄρῃσε τῆς ψευτιές. . . σὲ μένα δὲν
περνοῦνε!

Γιῶργος.— Σοῦ ὀρκίζομαι! Ἄρῃστα, γεκιτὶ πῆγα στὸ
σπῆτί του, γεὶ νὰ καταστρώσουμε τὰ σχέδια τῆς ἐπιχειρή-
σεως.

Μαρίκα [εἰρωνικῶς]— Καὶ τί ἐπιχειρήσεις εἶν' αὐτὴ;

Γιῶργος [αυτηρητικῶς].— Ἡ ἐκμετάλλευσις τῶν χρυ-
σωρυχείων τοῦ . . . Βορείου Πόλου!

Μαρίκα [ἡ ὁποία τὸ πιστεύει].— Ἀλήθεια; . . . Ὡστε θὰ
γίνουμε πλούσιοι. . . ἑκατομμυριοῦχοι μ' αὐτὴ τὴ δουλειᾶ;

Γιῶργος.— Ἀκοῦς ἐκεῖ!

Μαρίκα—Τότε θὰ μοῦ ἀγοράτης εἶα ἀμάξι . . καὶ ἕνα
ῶτρομομπλ;

Γιῶργος.— Ὅ,τι θέλεις, χρυσό μου!

[Τὸ βράδυ, μετὰ τὸ φαγητόν, ὁ Γιῶργος ἐτοιμάζεται νὰ
ἐξέλθῃ].

Μαρίκα.— Θὰ βγῆς;

Γιῶργος.— Ναι. Ἄν ἀργήσω, νὰ μὴ μὲ περιμένῃς.

Μαρίκα.— Πάλι;

Γιῶργος.—Μά, δὲν σοῦ τὸ εἶπα ; Τὰ χρυσαυρυχεῖα τοῦ Βορείου Πόλου. . . Τ' ἀμάξι! . . . τὸ ὠτομομπίλ! . . . Πλούσιοι! . . . ἑκατομμυριοῦχοι! . . .

Μαρίκα.—Ἄχ! ναί! ναί! Πήγαινε, πήγαινε, Γιῶργό μου! Πρόσεχε ὅμως στὸ δρόμο... Νὰ περπατᾶς στὴ μέση...

Γιῶργος.—Ἐννευχ σου! Μὴν ἀνησυχῆς.

Μαρίκα [μόνη].— Πῶς μ' ἀγαπᾶ ὁ ἄνδρας μου! . . . Ὁ καυμένος δουλεύει, γιὰ τὴν εὐτυχίαν μου. . . Κ' ἐγὼ ποῦ τὸν ὑποπευόμουνα . . .

ΣΟΚΙΝ

ΑΠΛΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ ποιητὴς πρὸς τὴν μνηστὴν του :

—Σ' ἀγαπῶ περιπαθῶς! . . . Σοῦ προσφέρω τὴν λύραν μου! . . .

Ἡ μνηστὴ -Θὰ τὴν ἐδεχόμην εὐχαρίστως, ἂν ἄλλαζες τὴν ὀρθογραφίαν! . . .

Η ΝΕΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

— Σὲ προειδοποιῶ, κοπέλλα μου, πῶς δὲν θέλω ἐξαδέλφους στὴν κουζίνα.

— Μείνατε ἤσυχη, κυρία! Δὲν ἔχω ἐξάδελφο· ἔχω ἀρραβωνιαστικό!

ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κάποια, δεικνύουσα ἓνα γράμμα εἰς τὴν γειτόνισσά της :

— Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου εὐρίσκεται σὲ ταξεῖδι. . . Τὸ κτήνος μὲ ζητεῖ νὰ τοῦ ἀπαντήσω, ἀλλὰ δὲν μοῦ δίνει τὴν διεύθυνσίν του!

— Γραῖπέ του νὰ σοῦ τὴν στείλῃ!

Ὁ Ἀδιάκριτος.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ἡ κυρία Ἀποκλειστικοῦ εἶχεν εἰδοποιήσει ἀπὸ τὸ πρῶτον τὸν φίλον της, Μῆτσον Ἀφρημένον, ὅτι θὰ ἐπήγαινε τὸ βράδυ εἰς τὸ θέατρο καὶ ὅτι θὰ ἦτο εἰς τὸ θεωρεῖον ἀριθ. 13 τῆς πρώτης σειρᾶς. Ὁ Μῆτσος, μὲν τὸ ἔμαθεν, ἔτρεξεν ἀμέσως νὰ ἐνοικιάσῃ τὴν ἔδραν ἀριθ. 14, ἀκριβῶς ἀπέναντι εἰς τὸ θεωρεῖον τῆς ἀγαπημένης του.

Ἀπὸ τὰς 8 1/2 ὁ Μῆτσος εὐρίσκετο ἤδη εἰς τὴν θέσιν του. Ἐπέρασεν αἱ δύο πρῶται πράξεις τοῦ ἔργου, χωρὶς νὰ φανῆ ἡ κυρία Ἀποκλειστικοῦ. Τὸν καταλαμβάνει μὲ στενοχωρία. Τί νὰ τῆς συνέβῃ ἀρά γε; Τόσον δὲ τὸ μάτι του εἶχε στηλωθῆ ἐπὶ τὸ κενὸ θεωρεῖο, ποῦ εἶχεν ὑπνωτισθῆ. Καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, συγκινηθεὶς ἀπὸ τὴν αἰσθηματικότητα τῆς περυστάσεως, ἀπὸ τὰς ἐρωτικὰς λέξεις τῶν ἠθοποιῶν, ἀποχαυνωθείς ἀπὸ τὴν χλιαρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς αἰθούσης, μισοιομισμένος, ὀνειρεύεται. . . Καὶ βλέπει, ὄχι τὴν κυρίαν Ἀποκλειστικοῦ, ἀλλὰ τὴν φανταστικὴν εἰκόνα της. . .

Ἄλλὰ ἡ παράστασις ἐτελείωτε. Τα γκαρσόμπα ἀρχίζουν νὰ σβύνουν τὰ φῶτα. Ὁ Μῆτσος ἀνένηψεν ἀπὸ τὴν νάρκη του καὶ, στενοχωρημένος, ἐπιστρέφει ἐπὶ τὸ σπῆτί του, πέφτει ἐπὶ τὸ κρεβάτι, ἀποκοιμᾶται καὶ βλέπει ἄσχημα ὄνειρα. . .

Τὸ πρῶτ' τὸν ἐξύπνησεν ἡ ὑπηρετρία, ἡ ὁποία τοῦ ἔδωσεν ἓνα γραμματάκι.

Τὸ ἀνοίγει καὶ διαβάζει :

«Γιὰ ὅλη μου τὴ ζωὴ, δὲν θὰ σὲ ξαναἰδῶ! Ἡ χθεσινὴ σου
 » ἐπιμονὴ νὰ κυττάξης τὸ διπλανό μου θεωρεῖο τὸ ἄδειο,
 » μοῦ λέγει ἀρκετὰ εὐγλωττα πῶς θέλεις τὴν ἐλευθερίαν σου.
 » Λοιπὸν κ' ἐγὼ ἐπανακτῶ τὴν ἰδικήν μου. Χαῖρε! »

ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

ΛΟΓΙΚΗ

Ἡ κυρία Κοκορόμουλα ἀναγνώσκει ὑψηλοφώνως τὸ ἐξῆς χρονικὸν εἰς τὴν ἑφημερίδα της :

«Εὐρέθη χθὲς εἰς τὴν ὁδὸν Σερκίς νεογέννητον ἄρρεν παιδίον. Τὸ βρέφος μειεφέρθη ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸ ἄστυλόν τῶν ἐκθέτων ».

Ὁ κύριος Κοκορόμουλας, ἀκούσας τοῦτο, ἀνέκραξε :

— Νὰ κ' ἓνα ἄλλο δυστυχισμένον πλάσμα ποῦδὲν θὰ ἔχη ὄνομα, καὶ ὅταν θὰ μεγαλώσῃ θὰ γράφῃ ἀνωύμους ἐπιστολάς!

Ἡ ἔξις, δευτέρα φύσις

Δύο νεόπανδροι, πολὺ ἐκκεντρικοί, ἀπεφάσισαν νὰ κάμουν τὸ γαμήλιον ταξειδί των μετὰ τὸ ἀεροπλάνον.

Εἰς ὕψος λοιπὸν πεντακοσίων μέτρων ὑπὸ τῆς ἐπιφαιείας τῆς γῆς, ὁ σύζυγος νομίζει, ὅτι εὐρίσκειτο ἀρκετὰ μόνος μετὰ τὴν γυναῖκα του γιὰ νὰ τῆς κλέψῃ ἓνα φιλί.

Ἄλλὰ, ἡ ἔξις εἶναι δευτέρα φύσις :

— Πρόσεχε, κοῦμένε! φωνάζει ἡ νεαρὰ κυρία κατατρομαγμένη.
 Ἄν μᾶ, ἔβλεπον ἀπ' ἀντίκρου! . . .

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΜΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΛΑΣΙΝ

(Lasciate ogni speranza . . .)

Δάντης

Ἐκεῖ ποῦ ἐκαθήμην προχθές, ἤσυχχα - ἤσυχχα, σιὸ μικρὸ δωμάτιο τοῦ σπητιοῦ μας, τὸ ὁποῖον μοῦ χρησιμεύει ὡς «μον-τερος», ξαπλωμένος μακαρίως σιὸν καναπέ καὶ ρεμβάζων γιὰ κάποιον κρυφὸ μου πόνο, ἔξαφνα, ἀπ' τὸ ταβάνι, πέφτει ἓνα γράμμα. Δὲν πιστεύω οὔτε εἰς τὰ στοιχειά, οὔτε σιὸς διαβόλους - ἀπ' τὸν καιρὸ ἰδίως ποῦ ἐδιάλεξα ἓνα σύντροφον τοῦ βίου μου. . . . Ἄλλὰ, γιὰ ἐλάτε σιὴ θέσι μου! Τί θὰ ἐκάματε ὄν ἐπέρονατε κατὰμοντρα, καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένετε, ἓνα γραματάκι; Ὁρισμένως, καὶ χωρὶς νὰ ἐπέρονατε **βιλακάμπρα**, θὰ ἐδοκιμάζατε ὄλα τὰ ἀποτελέσματα τοῦ καθαρικοῦ τούτου.

Ἐν τούτοις, ἀφοῦ παρῆλθεν ἡ πρώτη κατάπληξις, ἐπῆρα τὸ γράμμα καὶ τὸ ἤνοιξα. Ἦτο γραμμένο σ' ἓνα ὀλοκόκκινο χαρτὶ καὶ μὲ χρυσᾶ γράμματα. Περιεῖχε τὰ ἐξῆς:

«Ὁ Κοσ καὶ ἡ Κα Σατὰν παρακαλοῦσιν ὑμᾶς ὅπως τιμήσετε, διὰ τῆς ἐπισκέψεώς σας, τὴν πινακοθήκην αὐτῶν, τὴν ἐπιλεγομένην τῶν τιμωριῶν καὶ μαρτυριῶν.

Ἐπειδὴ εἰς τὴν Κόλασιν ἡ θερμοκρασία εἶνε πολὺ ὑψηλὴ, παρακαλεῖσθε ὅπως φέρετε ἔνδυμα πολὺ ἐλαφρόν».

Ἐπειδὴ ἐδιάβασα τὴν εὐγενῆ ταύτην πρόκλησιν, ἀμέσως μού ἦλθεν ἡ περιέργεια νὰ ἴδω ἐκεῖνο, ποῦ κανένα ζωντανὸν πλάσμα δὲν ἔχει ἰδῆ, ἐκτὸς ἐνὸς κάποιου Δάντη Ἀλιγέρι, ὁ ὁποῖος — μεταξύ μας — ἤμποροῦσε νὰ ἦταν καὶ κανένας τσαρ-
λατῆς.

Μὲ ἀστραλιαίαν ταχύτητα ἔβαλα τὸ. . . νυκτικό μου — διότι μόνον μ' αὐτὸ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ πάγῃ στὴν Κόλασιν — ἔδωσα τὰς δεούσας διαταγὰς εἰς τὴν ὑπηρετίαν μου, συντάξα τὴν διαθήκην μου, διὰ τῆς ὁποίας ἐκληροδοτοῦν τὰ . . . χροῆ μου εἰς τὴν οἰκογενεὶάν μου καὶ τὴν. . . ἀνάμνησίν μου εἰς τοὺς ὀφειλέτας μου καί, ἀφοῦ ἔλαβα ὅλα αὐτὰ τὰ φρόνιμα μέτρα, ἔβγῃκα στὸν δρόμον. Δὲν εἶχα κάμει μερικὰ βήματα, ὅτε ἔξαφνα ἕνας πυκνὸς καπνὸς με περιέβαλεν. Ἐχάσα τὴν ἰσορροπίαν καὶ — ὁποῖος θέλει ὡς τὸ πιστεύῃ, οὔτ' ἐγὼ δὲν τὸ πιστεύω ἀκόμη — εὐρέθην εἰς τὴν Κόλασιν.

Ὁ κύριος Σατάν, μὲ. . . . διαβολικὸν μείδιμα στὰ χεῖλη, μ' ὑπεδέχθη πρὸ τῆς εἰσόδου. Μ' ἠρώτησεν εὐγενέστατα περὶ τῆς υἱείας μου, μ' ἐζήτησε πληροφορίας περὶ μερικῶν φίλων μου, διὰ τοὺς ὁποίους ἐνδιαφέρεται ἰδιαιτέρως καὶ ἐν τέλει ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν του νὰ μὲ ἴδῃ ὅσον οὐπω ἐγκαθιστάμενον ὀριστικῶς εἰς τὸ βασιλείον του.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἐμφανίζεται ἡ κυρία Σατάν. Ἄ! ὅσοι δὲν τὴν εἶδατε, δὲν ἠμπορεῖτε ποτὲ νὰ σχηματίσετε, ἔστω καὶ ἀμυδρὰν ἰδέαν, περὶ τῆς ὠραιότητός της. Εἶνε χαριτωμένη, θελκτικὴ, ἔξυπνη. Ἐφοροῦσε ἕνα φουστάνι πρενσὲς ἀπὸ τοῦλι **παγετέ**, χρώματος [φωτῆς καὶ γαρνιρισμένο μὲ μεταξωτὸ **σανζάν**, χρώματος **γκόρζ τὲ πιζόν**. (Βλέπετε πόσον ἀκριβέστατα περιγράφω τὴν τουαλέττά της ;)

— Κύριε, — μου εἶπε, τείνουσά με τὸ χέρι της, τὸ ὁποῖον ἐπῆρα, ἢ μᾶλλον ἄσπαξα καὶ τὸ κατεφίλησα λαιμάργως — ὁ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ λογιζόμεθα εὐτυχεῖς διὰ τὴν ἐπίσκεψίν σας. Γνωρίζομεν πόσον μέγας συγγραφεὺς εἶσθε, ὁποῖον ἀπαράμυλλον τάλαντον καὶ ὁποῖαν μεγαλοφυΐαν ἔχετε. Ἄν δὲ τὰ ἔργα σας δὲν διαβάζονται πολὺ, καὶ ὅταν τυχὸν διαβάζονται ἀπὸ μερικοῦς, δὲν κρίνονται κατ' ἀξίαν, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐπάνω κόσμου εἶνε κτήνη!

Ἐνα κομπλιμέντο — πρὸ πάντων ὅταν τὸ ἀξίζη κανεῖς (!;!)

— κάμνει πάντοτε εὐχαρίστησιν. Τὸ κομπλιμέντο αὐτὸ τὸ ἔκαμα πρὸ πολλοῦ σιὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ ὑπάρχουν πράγματα ποῦ ἀγαπᾷ κανεῖς περισσότερο ν' ἀκούη ἀπὸ τοὺς ἄλλους, παρὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του.

Ἡὐχαρίστησα τὸ σατανικὸν ζεῦγος, γιὰ τοὺς ἐπαίνους του, γιὰ τὸ ταπεινὸν ἄτομόν μου καὶ ἐτέθην εἰς τὴν διάθεσίν του ὅπως μ' ὀδηγήσῃ εἰς τὴν πινακοθήκην τῶν τιμωριῶν καὶ τῶν μαρτυριῶν.

Ἐν πρώτοις εἶδα ἕνα ὄμιλον ἀλλοκότεων βασανιζομένων. Δὲν ἐφαίνοντο ὅτι ὑπέφερον ἀλλὰ μᾶλλον μασοῦσαν κἄτι.

— Τί κάμουν αὐτοί; ἠρώτησα. Μασοῦν μαστίχα;

Ἐκεῖνος ἔγέλασε τόσον θορυβωδῶς, ποῦ τὰ τεῖχη τοῦ ἀνακτόρου τοῦ ἠπεῖλησαν κατάρρευσαι.

— Ὅχι, διόλου... ἀγαπητὴ φίλε. Αὐτοὶ ποῦ βλέπετε ἐδῶ εἶνε βουλευταί. Τὸ ἀμάρτημά των ὑπῆρξε τὸ ὁμοιον: γλυκομίλητοι, ψευῆσαι, ἠπάτησαν τὸν λαὸν χάριν τοῦ ἰδίου των συμφέροντος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ τιμωρία των εἶνε ὁμοία: θὰ δαγκάνουν αἰωνίως τὴν γλῶσσάν των.

Ἐκεῖνος πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοὺς βουλευτάς, ἄλλοι ἄνθρωποι περιπατοῦσαν στὴ γραμμῇ, σιγὰ-σιγὰ καὶ βραδέως, μὲ τὴν ῥάχιν σκυμμένην ὑπὸ τὸ βάρος ὑπερόγκων βράχων.

— Ἀτὴ τὴ φορὰ. Ξέρω τί εἶνε! ἀνέκραξα, εὐτυχῆς διότι

θὰ ἐπεδείκνυον τὴν πολυμάθειάν μου. Εἶπε, ὡς δὲν ἀμφιβάλλω, ὁ ἀνυχῆς Σίουφος ποῦ περιπατεῖ μὲ τὴν οἰκογένειάν του.

— Βλάκα! εἶπεν ὁ Σατάν, κινῶν τοὺς ὤμους.

Ἐδάγκασα τὰ χεῖλη μου, μὴ τολμῶν νὰ τ' ἀνοίξω.

Ἐὸ Σατάν ἐξηκολούθησε :

— Ἄ! μά! γιατί προῶγμα λοιπὸν δμιλοῦν ἡ παλληροφημε-
ρίδες σας ; . . . Δὲν ξεύρετε ὅτι ὁ Σίουφος ἔσπασε τὴν σπον-
δυλικὴν του στήλην, παίζων μὲ τὸν βράχον του καὶ ὅτι τώρα
εὐρίσκεται, γὰ τὴν αἰωνιότητα στὸ νοσοκομεῖον ; . . . Ὑστερα,
αὐτὸς δὲν εἶχε παιδιὰ. Τὰ πρόσωπα ποῦ βλέπετε εἶνε ἰατροί.
Φέρουν ἐπὶ τῶν ὤμων των δγκῶδεις πέτρας, τῶν ὁποίων τὸ
βάρος ἀντιστοιχεῖ μὲ τὸ βάρος τῶν ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων
ποῦ τόσον ἀνοήτως ἐθνσίασαν, χάρις εἰς τὴν ἀμάθειαν, καὶ
εἰς τὴν βλακείαν των.

— Πολὺ δίκαιον αὐτὸ τὸ βασανιστήριον.

Ἐὸ Σατάν ἤπλωσε τὸ χέρι του :

— Κυτᾶζτε τώρα αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ποῦ κάθεται
ὁ ἐκεῖνο ἐκεῖ τὸ σκαμνὶ καὶ μετροῦ χροῖματα.

— Δὲν τὸν λυποῦμαι, δπῆντιησα, θελήσας νὰ εὐφυολογήσω.

— Καὶ ὁμως εἶνε γὰ λύπη. Εἶνε καταδικασμένος νὰ κάμη
μίαν πρόσθεσιν, ἡ ὁποία αἰωνίως δὲν θὰ τελειώγη.

— Σπουδαία πρόσθεσις! Καὶ τί κακὸν ἔκαμεν αὐτὸς ὁ
ἄνθρωπος ;

— Ἦτο ἀπόστολος τῆς φιλανθρωπίας.

— Εὐγενὲς ἐπάγγελμα!

— Καὶ ἐπικερδὲς ἐπίσης! Ἐσύναζε γὰ τοὺς πτωχοὺς.
Δυστυχῶς ἡ φιλανθρωπία του ἦτο τόσον μεγάλη ποῦ ἐπε-
κτείνεται εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους· συνεπῶς συμπεριελάμβανε
καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Ὅλας λοιπὸν τὰς δωρεὰς καὶ τὰ ἐλέη
κατήντησε νὰ τὰ κρατῆ μόνον γὰ τὸν ἑαυτὸν του. Οἱ ἄνθρω-
ποι γιὰ τὸ τοῦ ἀνήγειραν ἀνδριάντα.

Ὁ Σατὰν ἐσάρκασε.

— Δίπλα εἰς τὸν ἅγιον αὐτὸν ἄνθρωπον, ὑπάρχει κάποιος ἄλλος ποῦ θὰ σὰς διασκεδάσῃ πολὺ. Ἦτιον ἕνας ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἢ μᾶλλον ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἐκεῖνος ποῦ δὲν ζῆ, παρὰ μόνον γὰρ νὰ ὑπερηφανεύεται ἀπὸ τὸν θαυμασμὸν τῶν βλακῶν ποῦ τὸν περιστοιχίζουν.

— Μά, ποῖον εἶνε τὸ μαρτύριόν του ; . . . Δὲν βλέπω.

— Πράγματι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ ἰδῆτε. Τοῦ ἔδωκα μόνον ἐκεῖνο ποῦ τοῦ ἔλειπε σὴν γῆ : τὸ γινῶθι σαυτὸν. Εἰς τρόπον ὥστε τώρα ἀντιλαμβάνεται ὁποῖος ὑπῆρξε καὶ διὰ τοῦτο ὑποφέρει φρικωδῶς.

Φοβεραὶ φωναὶ μ' ἀφύπνησαν ἀπὸ τὰς σκέψεις, εἰς τὰς ὁποίας μ' εἶχε ρίψει τὸ παράδοξον μαρτύριον τοῦ βασιλέως αὐτοῦ τῆς μόδας, τοῦ τόσον ἀδόξως πεπιτωκότος.

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος ;

— Ὡ ! ἀφήστέ τα ! Εἶνε δύο «νέα φθασίματα» ποῦ ἔλαβα τελευταίως.

Εἶδα τότε δύο ἄνδρας, ἐντελῶς γυμνοὺς, τοὺς ὁποίους κατέτρωγαν τὰ μυρμήκια.

— Εἶνε φοβερόν ! . . . Μά, τί εἶχαν κάμει αὐτοὶ σὴν γῆ ;

— Ὑπῆρξαν ὁ θαυμασμὸς ἐνὸς κόσμου, τοῦ ὁποίου ἦσαν τὰ εἰδωλα, ὁ ἕνας γὰρ τὴν ἀπέραντον περιουσίαν του καὶ ὁ ἄλλος γὰρ τὴν ἐκθαμβωτικὴν δόξαν του. Ὁ πρῶτος ἦτιον ἕνας τραπεζίτης καὶ ὁ δεύτερος ἕνας κατακτητής. Λοιπὸν ὁ τραπεζίτης εἶχε τόσον ἄσχημα ἀποκτήσει τὴν περιουσίαν του, ὅσον καὶ ὁ κατακτητής τὴν δόξαν του. Τοὺς κατεδίκασα, καθὼς βλέπετε, εἰς τὸ ἴδιον μαρτύριον, καθὼς νομίζω ὅτι εἶνε ἐπίσης ἐγκληματικὸν νὰ θεμελιώσῃ κανεὶς τὴν δόξαν του ἐπὶ τῶν πτωμάτων τόσων χιλιάδων πτωχῶν ὑπάρξεων, ὅσον καὶ τὴν περιουσίαν του ἐπὶ τῆς καταστροφῆς ἄλλων τόσων ἀνοήτων !

Ἔμεινα μερικὰς στιγμὰς σκεπτικὸς, συλλογιζόμενος τὴν πι-

κράν αὐτὴν ἀλήθειαν, ὅτι δηλ. οἱ ἄνθρωποι προσφέρουν εὐχαρίστως τὴν ἐκτίμησιν, τὸν θαυμασμόν, τὸ σέβας των, εἰς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὅλη ἡ ἀξία συνίσταται μόνον εἰς τὸ νὰ ἀπαιτῶσι καὶ νὰ ἐμπαιζῶσι τοὺς ἰδίους θαυμαστάς καὶ κόλακάς των . . .

Ἐπειδὴ ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει καὶ ἔπρεπε ν' ἀνέλθω ἐκ νέου εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς, γὰρ κάποιος ραντεβοῦ ποῦ εἶχα εἰς τὸ Σκαῖτιν-Πάλας (μέρος ποῦ ἀρκετὰ σᾶς ὑποδεικνύει τὸ εἶδος τοῦ ραντεβοῦ) ἠὲ χαρίσθησα τὸν κ. Σατὰν διὰ τὴν εὐγενῆ φιλοξενίαν του, ὑποσχεθεὶς αὐτῷ νὰ ἐπανέλθω εἰς πρῶτην εὐκαιρίαν.

— Ἐπεσκέφθημεν, μοῦ εἶπε, τὴν πινακοθήκην τῶν ἀνδρῶν. Ὅταν ἐπανέλθετε, ἡ κυρία Σατὰν θὰ σᾶς δείξῃ τὴν πινακοθήκην τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποία εἶναι πολὺ περισσότερον ἐνδιαφέρονσα.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σατὰν μὲ συνώδευσαν μέχρι τοῦ κατωφλίου τοῦ ἀνακτόρου των.

Ἐν τούτοις, ἐνῷ ἐβαίνομεν πρὸς τὴν ἔξοδον, ἠρώτησα :

— Τὰ κτήματά σας, κύριε Σατὰν εἶνε γεμᾶτα. Νομίζει κανεὶς πῶς ὅλοι οἱ νεκροὶ ἔδωκαν ἐδῶ ραντεβοῦ. Τότε ὁ παράδεισος θὰ εἶνε κενός ;

Ὁ Σατὰν ἐμειδίασε πονήρως καὶ μοῦ ἀπεκρίθη :

— Κενός ; Ὅχι ἐντελῶς, ἀλλὰ ὀλίγον τοῦ μένει γὰρ νὰ εἶνε. Δὲν μοῦ εἶνε ἐπιτειτραμμένον νὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὸν παράδεισον. Ἡ εἴσοδος, καθὼς ξεύρετε, μοῦ εἶνε ἀπηγορευμένη, ἀλλὰ ἤμπορῶ νὰ σᾶς τὸν δείξω ἀπὸ μακρὰν.

Ἐκτύπησε τὸ ἔδαφος μὲ τὴν μαγικὴν του ράβδον καὶ ἕνα θαυμάσιον πανόραμα ἐφάνη στὰ μάτια μου : ἀπέραντοι ἠλιο-

φώτιστοι κῆποι ἐπεκτείνοντο ἐνώπιόν μου. Ἐνάμεσα στή χλόη ἔτρεχαν ρυάκια μὲ κρυστάλλινα νερά καὶ οἱ ἄγγελοι πετοῦσαν εἰς τὸ παρθένον γαλάζιο χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ, ἐγγρίζοντες, μὲ τὴν ἄκραν τῶν χρυσοῦν πιερῶν των, λουλούδια κάθε χρώματος, τῶν ὁποίων ἡ λεπτὴ εὐωδία ἤρχετο μέχρις ἐμοῦ.

“Ὅταν ἀνέκνυφα ἀπὸ τὸν θαυμασμόν μου, ἠρώτησα :

— “Ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ ὠραῖα, ἀλλὰ οἱ ἐκλεκτοὶ ποῦ εἶνε ;

“Ὁ Σατὰν ἐξήπλωσε τότε τὸ χέρι του καὶ ἀκολουθῶν τὴν διεύθυνσιν τοῦ κινήματός του, εἶδα σὲ μὲ γωνιὰ τῆς χλόης, ἀκίνητον, περιστοιχισμένον ἀπὸ Χερουβείμ, ποῦ τοῦ ἔκαμαν στεφάνια ἀπὸ ποικιλόχρωμα λουλούδια, ἓνα μικροῦτσικο ἀνθρωπάκι.

Ἐκύτταξα μὲ σεβασμὸν τὸν ἐκλεκτὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ διπλοῦν προτέρημα νὰ κατέχη τὴν ὑπερτάτην εὐτυχίαν, χωρὶς νὰ τὴν μοιράζεται μὲ κανένα ἄλλον.

Καὶ πρὸ τοῦ θεάματος τούτου, ἀνέκραξα :

— Ποῖος, λοιπόν, ὑπῆρξες, εὐτυχῆ προνομοῦχε, διὰ ν’ ἀνέλθης τόσον ὑψηλὰ χωρὶς νὰ σταματήσης καθ’ ὁδόν ;

Εἰρωνικὸς γέλως ἀντήχησε καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Σατὰν ἀπήντησε :

— **Παραλυτικός, τυφλὸς καὶ κωφάλαλος !**

Τέτε ἐδοκίμασα μὲ μεγάλη λύπη· κάθε ἐλπίς ἐχάνετο γιὰ μένα. Ἐνόησα ὅτι δὲν εἶα πῆγαινα ποτὲ σιτὸν παραδείσο . . .

N. ΧΑΡΗΣ

Ἐκείνη.

— Νὰ φύγωμε, ἀγάπη μου, νὰ πᾶμε μακρὰ, πολὺ μακρὰ, πολὺ μακρὰ. Στὸ Βόρειο Πόλο.

Ἐκεῖνος.

— Ἀδύνατον, ψυχὴ μου, θὰ μᾶς ἀνακαλύψουν.

Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Διὰ τὸν φιλάργυρον ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη, ὅτι εἶνε ἄνθρωπος οἰκονόμος. Πλάνη! Ὁ φιλάργυρος εἶνε σπάταλος, ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει.

Νομίζουν πῶς τρώγει ὅπως ὁλος ὁ κόσμος. Ψεύματα· ἀντὶ φαγητοῦ καταβροχθίζει τὰ χρηματιστικὰ δελτία.

Ὅταν πλκιάζη, δὲν κοιμᾶται, καὶ τὸ ὄνειρά του εἶνε αἰνιγματώδη.

Ἡ φιλοδοξία του συνίσταται εἰς τὸ νὰ γδύνη τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ντύνεται ὁ ἴδιος.

Ὁ φιλάργυρος ζητεῖ ἐρωμένην μὴ παντρεμένην, γιὰ νὰ μὴν τοῦ στοιχίζῃ τίποτε.

Ἐλλείψει παντρεμένης ἀπευθύνεται εἰς τῆς κοκόττες . . . μὲ ἐκπτωτῖν. Πολλάκις μάλιστα ζητεῖ περισσότερον σκόντο, λαμβάνων καρνὲ συνδρομῆς. . .

Ὅταν ἐπὶ τέλους νυμφεύεται ὁ φιλάργυρος, μὴν νομίζετε πῶς πέρνει μὴ γυναῖκα. Πέρνει ἓνα σακκί, διότι εἰς τὴν θέσιν τῆς καρδιάς του δὲν ἔχει παρὰ ἓνα καρνὲ ἀπὸ τσέκ.

Καὶ οὐδέ τι σημεῖον φθάνει ἡ φιλαργυρία του, ὥστε, γιὰ νὰ μὴν ξοδεύσῃ χρήματα, ἐπιτρέπει εἰς τὴν γυναῖκά του νὰ περπατῇ . . . γυμνή . . .

Ο ΒΟΥΛΕΒΑΡΔΙΕΡΟΣ

Ο ΣΕΜΝΟΤΥΦΟΣ

Τὸν συναντᾶτε παντοῦ. Εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὰ σπήτιχ, ποῦ συχνάζετε. Παντοῦ. Εἶνε ὀμιλητικώτατος, καὶ πολὺ χαρῖεις μάλιστα. Θὰ ἦτο δὲ ὁ θελκτικώτερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ἂν δὲν εἶχε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα : εἶνε σεμνότυφος.

Ὅπου καὶ ἂν σταθῇ ὁ σεμνότυφος θὰ προσπαθήσῃ νὰ εὕρῃ κάποιον θέμα γιὰ ν' ἀναπτύξῃ τὰς περὶ σεμνοτυφείας ιδέας του. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκεῖνον ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ τὸν ἀντικρούσῃ. Πάει, τελείωσε ! Κατ' αὐτόν, ἄνθρωπος ποῦ δὲν εἶνε σεμνότυφος, εἶνε ἔκφυλος ! !

Τὸ περὶ ἕργον ὁμῶς εἶνε, ὅτι ὁ σεμνότυπος δὲν πηγαίνει στὸ θέατρο, παρὰ ὅταν παίζουσι ἔργα ἐλαφρά. Ὅταν ἰδῇ σὲ κανένα πρόγραμμα ὅτι δίδεται **δουαρὲ νουάρ**, ἀμέσως τρέχει εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ θεάτρου καὶ κλείει ἕαν ἀριθμόν, ποῦ νὰ βρισκεται πλησίον εἰς τὴν σκηνήν. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ σεμνότυπου ἀπαρτίζεται ἀπὸ τὰ ἐξῆς φιλολογικὰ ἔργα : **Φροῦ-Φροῦ, Φέν-δὲ Σιέκλ, Contes Drolatiques, L'école du Vice, Le Nu au Salon** καὶ ἄλλα τοῦ αὐτοῦ εἶδους.

Καὶ ὁμῶς εἶνε σεμνότυπος ! Τὸ δικηκρύτσει μ' ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του !

Ἐγνώρισα κάποιον σεμνότυπον, ὁ ὁποῖος μ' ἐκαυτηρίαζε ἐπειδὴ γράφω ὀλίγον ρεαλιστικά.

— Δὲν κάνεις καλά! — μοῦ ἔλεγεν ἀκόμη προχθὲς — μὲ τὰ γραφόμενά σου ἤμπορεῖς νὰ διαφθεῖρης τὴν κοινωνίαν.

— Θὰ προσπαθῆσω ν' ἀκολουθήτω τὰς συμβουλὰς σου — τοῦ ἀπήντησα. — Σ' ἀφήνω τώρα, γιὰτὶ βιάζομαι. Πάγω στὸ γραφεῖο νὰ μεταφράσω αὐτὸ τὸ νέον ἔργον.

Καὶ τοῦ ἔδειξα ἓνα βιβλίο ποῦ κρατοῦσα.

— Καὶ τί ἔργον εἶνε αὐτό; μ' ἠρώτησε περιέργως.

— «*Les delices de l'amour charnel*».

— Ἄχ! φίλε μου, θὰ μ' ὑποχρεώσης πολὺ ἂν μοῦ τῷδι-
νες νὰ τὸ διαβάσω! . . . Θὰ σοῦ εἶμιχτι εὐγνώμων!

— !!!

Ὁ Βουλευαρδιέρος.

ΖΗΛΟΥΣΙΑ

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ἐρωμένης πρὸς ἐρωμένον :

« . . . Χρυσό μου, ξεύρεις καλά, ποῦ συχαίνομαι τὸ χοῦμα, ἀλλ' ἔάν σέ ζητῶ, τὸ κάμω γιὰτὶ φοβοῦμαι πολὺ μήπως τὸ ἔξοδεύεις μ' ἄλλες γυναῖκες! . . . »

ΝΙΚ.

Ἡ δεσποινίς. — Γιὰτὶ τέτοια κατεβασμένα μοῦτρα, Μίννα, σήμε-
ρα, ἀφοῦ χθὲς τὸ βράδυ οἱ κύριοι σοῦ ἔδωσαν καλὸ *πουρμπουάρ*;

Ἡ ὑπηρετρία. — Ἄ, μᾶ, δεσποινίς, σχεδὸν τίποτε.

— Εἶναι δυνατόν! Ἄλλ' ὁ ἀρραβωνιαστικός μου βέβαια θὰ σοῦ
ἔδωσεν ἄρκετά;

— Κι' αὐτὸς τίποτε. Μόνον ἓνα φιλί.

ΖΗΛΕΙΑ!!

—ο—ο—ο—

Γύρω στο μικρό τραπεζάκι, γαρνιρισμένο από τὰ χλωμότερη λουλούδια, ἡ Κλίτη καὶ ἡ Νέλλη, — πρῶτες ἑξαδέλφες, μὰ περισσότερο φιληνάδες — ἔπιναν τὸ καφὲ ὦ-λέ των.

Ἐξοφνα ἡ Κλίτη λέγει στὴν Νέλλη :

— Πρόσεξε, καϋλένη, χύνεις τὸ γάλα ἐπάνω σου.

Ἡ Νέλλη, πειραχθεῖσα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ ἰδῆ ποῦ ἐλερώθηκε.

— Δὲν φταίγω ἐγὼ ἀν' ἐλερώθηκα . . . Το στῆθός μου εἶνε τόσο μεγάλο, ποῦ ἐξέχει σὰν μπαλκόνι . . . Δὲν πιστεύω πῶς εἰμπορεῖς νὰ εἰπῆς τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὸν ἐχυτόν σου. Σ' ἐσένα ἀν' χυθῆ τὸ γάλα θὰ πέση ἕξ κατὰ γῆς.

— Καὶ μ' αὐτὸ τί ἐννοεῖς ! Θέλεις νὰ εἰπῆ; πῶς εἶμαι λιγνὴ σὰν κόριζα χειμωνιάτικη ;

— Νιμίζω.

— Αὐτὸ εἰμποροῦμε νὰ τὸ δοῦμε.

— Ἄν θέλεις, κάνουμε τὴν δοκιμὴ.

Καὶ γλήγωρα, σὰν νὰ τῆς ἐταίμητε κουνούπι, ἐτινάχθησαν ἀπὸ τὴν θέσι των καὶ ἐπλησίασεν ἡ μίχ τὴν ἄλλην γιὰ νὰ ἰδοῦν περὶ ἐκ τῶν δύο ἦτον εὐσωμοτέρα.

— Ὅχι. Φλοῦμαι μήπως μὲ γελαῶς. — Ἐχω μὲ ἰδέα : πᾶρε τὸ φλιτζάνι σου καὶ ἔλα.

Ἡ Νέλλη ἠκολούθησε τὴν Καίτη. Ἐμβῆκαν εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ ἔβηκαν ἀπὸ μέσα τὸν σύρτην.

Ἄπ' ἔξω ἀκούεται τὸ τσαλάκωμα μεταξωτῶν μισοφορεῶν. Κάμποσο ψιθυρίζουν, χωρὶς νὰ γελοῦν, καὶ ὑπερα μὲ φωνὴ ποῦ νὰ διακρίνεται;

— Γεὺ κύτταξε, λέγει ἡ Καίτη, δὲν σχηματίζει κανένα κενόν . . .

— Ἐμένα ὁμῶς δὲν μὲ χωρεῖ, ἀπάντησεν ἡ Νέλλη. Θὰ σχισθῆ ἂν ἐπιμένω.

Ἄν στὴ θέσι τοῦ κλειδιῦ ὑπῆρχε στὴ κλειδαρότρυπα κανένα ἀδιάκριτο μάτι, θὰ ἔβλεπε δυὸ ζευγάρια μπράτσα γυμνά, χεῖνάτα νὰ κινοῦνται γεὺ νὰ σφίξουν τῆς κορδέλες τῶν ἀνταλλαγέντων κορσέδων, ποῦ θὰ ἐχρησίμευαν ὡς ἑλλανόδικος ἐπιτροπὴ γεὺ τὸ μέτρημα τοῦ ὄγκου τοῦ στήθους τῶν δύο πρώτων ἐξαδέλφων—μὰ περισσοτέρων φιληνάδων...

ΣΟΚ . . .

ΒΩΒΗ ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ

Μία μοδιατροῦλα παντρεύτηκε μ' ἕνα ὑπάλληλον ἐμπορικῶν.

Μετὰ κάμποσες ἡμέρες ὁ διευθυντὴς τῆς μοδιατροῦλας τὴν ἐρωτᾷ:

— Ἐ, λοιπόν, πῶς τὰ πᾶτε;

— Εἴμεθα μιλῶμενοι. Εἶνε μὲν ἑβδομάδα τώρα ποῦ δὲν μιλοῦμαστε.

— Διάβολε! Καὶ αἱ . . . ἀνάγκαι . . . τῆς καρδιάς; . . .

— Χωρὶς νὰ ὁμιλοῦμε!

Ω! ΟΙ ΒΛΑΚΕΣ!...

[Σιὸ σπῆτι τῆς κυρία; Ὀλουτουκόσμου. Εἶνε ἡ μέρα τῆς κυρίας. Ἄλλὰ πρὸ τῆς ὄρισμένης ὥρας τῶν ἐπισκεπτῶν, ἦλθεν ὁ νεαρὸς Σαχλίδης, ὁ ὅποιο; κορτεζάρει τὴν οἰκοδέσποιναν. Ἡ κυρία εἶνε 30 ἐτῶν, ὁ δὲ νεαρὸς ἱππότης μόλις 18].

Σαχλίδης. — Λοιπὸν ; ; . . .

Κα Ὀλουτουκόσμου. — Ὅχι, ὄχι, ὄχι! Σοῦ εἶπα νὰ ἔρ-
χῃσαι ὅσο θέλεις σπῆτί μου. ἄι αὐτὸ σ' εὐχαριστῆ. . . Ὅχι εἴ-
μεθα πάντοτε, καλὰ φίλοι. . . Ἄλλὰ τίποτε περισσότερο ἀπ'
αὐτό! . . .

Σαχλίδης (παρακλητικῶς). — Γιχτί;

Κα Ὀλουτουκόσμου. — Σοῦ τὸ εἶπα χίλιες φορές. Ἄν
ἀπατήσω τὸν ἄνδρα μου, καὶ ἂν τὸ μάθῃ, εἶνε ἄξιος νὰ μὲ
σκοτώσῃ. . . Ἄ! εἶνε πολὺ ζηλιάρης! . . . Μπορεῖ νὰ μοῦ
κόψῃ τὸ λαιμὸ. . . ἢ τὸ χαρτζιλίκι.

Σαχλίδης. — . . .

Κα Ὀλουτουκόσμου. — Κι' ὕστερα, τί θέλεις νὰ κάμω
μ' ἓνα νέο σὰν κ' ἐσένα ; . . . Στὴν ἡλικία σου, δὲν γνωρί-
ζουν ἀκόμη καλὰ τὴ γυναῖκα γιὰ. . . νὰ ξεύρουν τί τῆς
ἀρίσει. . .

Σαχλίδης.— . . . (καὶ μὲ τὸ μαντήλι του σφογγίζει τὸ κάθιδρον μέτωπόν του.)

Κα 'Ολουτουκόσμου (μὲ λύπη ποῦ βλέπει τὸ μαρτύριον τοῦ νέου).—Θέλεις τίποτε, μικρέ μου ; . . . "Ἐνα σιρόπι ; . . . μερικὰ μπομπόνια ; . . . 'Ἐκεῖ ἐπάνω στὸ τραπεζάκι ὑπάρχει ἓνα κουτί γεμᾶτο . . . Πᾶρε ὅσα θέλεις . . . πᾶρε γιὰ τὴν δώσῃς καὶ στὴν μικρότερη ἀδελφή σου.

Σαχλίδης (ξεσπᾶνων). — "Α ! κυρία ! . . . φθάνει πλέον ! Μὴν πληγώνετε ἔτσι τὴν καρδίαν ἑνὸς ἀνδρός !

Κα 'Ολουτουκόσμου.—'Εὐὸ δὲν εἶσαι ἀνδρας.

Σαχλίδης.—'Αν δὲν εἶμαι ἄνδρας, τότε τί εἶμαι ;

Κα 'Ολουτουκόσμου. — "Ἐνα μῶρό.

Σαχλίδης. — . . .

Κα 'Ολουτουκόσμου.—Γιὰ τὴν εἶνε κανεὶς ἀνδρας, πρέπει νὰ ἔχη κάπως ζήση . . . Νὰ γνωρίζῃ καὶ νὰ προλαμβῶνῃ τὸς ἐπιθυμίας τῶν γυναικῶν . . . Νὰ . . . ἂν σὺλεγα, λόγου χάριν, πῶς μ' ἀρέσει πολὺ ἓνα βραχιόλι, τί θὰ ἔκαμες ; . . .

Σαχλίδης (ὑπερηφάνως). — Θὰ ἔτρεχα νὰ σᾶς τ' ἀγοράσω.

Κα 'Ολουτουκόσμου (ἀκτινοβολοῦσα). — 'Αλήθεια ; . . . "Ω ! ἂν εἶνε ἔτσι, εἶσαι ἓνας σωστὸς ἀνδρας . . . (ἐρωτοτρόπως). "Ἐλα, κάθῃσι τῶρα κοντά μου . . .

ΣΟΚΙΝ.

"Ἡ κυρία.—Κάθε Δευτέρα, ποῦ ἔρχεστε ὁ παπουτοῆς μὲ τὸν λογάδον, κάθεται μιὰ ὥρα στὴν κουζίνα καὶ σαλιαρίζει μαζύ σου. Αὐτὰ θέλω νὰ παύσουν πιά.

"Ἡ ὑπηρέτρια.—Τότε πληρώστε τον, κυρία, νὰ μὴ ξαναῖρθῃ.

Ο ΚΥΡΙΟΣ, Η ΚΥΡΙΑ ΚΑΙ Ο . . . ΦΙΛΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ὁ Κύριος, 50 ἐτῶν.—Ἡ Κυρία, 30 ἐτῶν.

Ὁ Φίλος, 32 ἐτῶν.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Πρὸ τοῦ ζυθοπωλείου Γιάννη, ὅπου ὁ Φίλος ἔκανε τὸ σουπέ εἰς τὸν Κύριον καὶ τὴν Κυρίαν, τοὺς ὁποίους συνήντησεν εἰς τὸ θέατρον. Ἡ Κυρία, ἐλαφρῶς στὸ κέφι, στηρίζεται εἰς τὸν βραχίονα τοῦ Φίλου. Ὁ Κύριος εἶνε . . . τύφλα στὸ μεθύσι. Εἶνε ἡ ὥρα 4 τὸ πρωῒ).

Ὁ Φίλος.—Δὲν πιστεύω νὰ βροῦμε ἀμάξι τέτοια ὥρα.

Ἡ Κυρία.—Δὲν πειράζει . . . πηγαίνουμε μὲ τὰ πόδιχ...

Ὁ Κύριος.—"ὦ ! . . . ἐγὼ . . . δὲν πηγαίνω . . . μὲ τὰ πόδιχ . . . Ὑστερα . . . θέλω ἀκόμη νὰ διασκεδάσω ! . . .

Ἡ Κυρία (στὸν Κύριον).—Τρελλάθηκες ! . . . Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε τέτοιχ ὥρα; . . . Δὲν σὲ φτάνει ὅσο διασκεδάσες; . . .

Ὁ Κύριος.—Σοῦ εἶπα : Θέλω νὰ ἐξακολουθήσω τὴ διασκέδασι . . . Ἄ ! γιὰ στάσου νὰ ἰδῶ ! . . . (σκαλιζει τὴν τσέπη του). Διάβολε ! ξέχασα νὰ πάρω τὸ κλειδί ! . . .

Ἡ Κυρία.—Περίφημα ! . . . Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε; . . . Ποιὸ ξενοδοχεῖο θὰ μᾶς ἀνοίξη τέτοια ὥρα . . .

Ὁ Κύριος.—Ἄς πᾶμε στοῦ Φίλου, ἕως δτου ξημερώτη...

Ἡ Κυρία.—Τί λές, καλέ ! . . . Ν' ἀνησυχήσουμε τὸν ἄνθρωπο...

Ὁ Φίλος.— Διόλου, κυρία μου . . . Καμμιά ἀνητυχία. Μάλιστα εἰς τὸ σπῆτι ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε ἓνα τσαΐ τοῦ Κυρίου, γιὰ νὰ τοῦ περάσῃ τὸ . . . στομάχι.

Ἡ Κυρία.— Καὶ τί θὰ ποῦν οἱ γείτονες ;

Ὁ Φίλος.— ὦ ! οἱ γείτονες λείπουν.

Ἡ Κυρία.— Ποῦ ;

Ὁ Φίλος.— Εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἡ Κυρία.— Ὅλοι ; . . .

Ὁ Φίλος.— Ὅλοι ! (ἔκεινῃ τὴν στιγμὴν περνᾷ ἓνα ἀμάξι. Τὸ φωνάζον, κάθονται καὶ δίδουν εἰς τὸν ἀμάξᾳ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Φίλου).

ΣΚΗΝΗ Β΄.

(Εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Φίλου. Εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Ἡ Κυρία ἔχει βγάλει τὸ καπέλλο της, γιὰ νὰ ἐτοιμάσῃ σ' ἓνα σπιρτολόγο τὸ τσαΐ τοῦ Κυρίου. Ὁ Κύριος δὲν ξεύρει τί λέγει ἀπ' τὸ μεθύσι. Ὁ Φίλος προσποιεῖται τὸν ψυχρὸν).

Ὁ Φίλος (πρὸς τὸν Κύριον.)— Κοιμήσου λιγάκι, φίλε μου, γιὰ νὰ ἠσυχάσῃς.

Ὁ Κύριος.— Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ πάγω νὰ πάρω ἓνα ντούς . . . Θὰ ἔλθῃς κ' ἐσύ . . . Θὰ ἔλθῃ κ' ἡ γυναϊκά μου . . . Ὅλοι μαζῆ θὰ πάρουμε ἓνα ντούς . . .

Ὁ Φίλος (ὅπως μιλοῦμε σ' ἓνα παιδί, γιὰ νὰ τὸ καθησυχάσουμε).— Καλὰ, καλὰ. Κοιμήσου τώρα . . .

Ὁ Κύριος.— Καὶ ἡ γυναϊκά μου ; . . . Ἐγὼ θέλω τὴν γυναϊκά μου κοντά μου.

Ὁ Φίλος.— Ἄ ! αὐτὸ ὄχι, φιλαράκό μου ! Ἐστὴ θέσι ποῦ βρισκεσαι . . . (πρὸς τὴν Κυρίαν). Ἐσεῖς, Κυρία, θὰ ξαπλωθῆτε στὸ κρεβάτι μου, στὸ διπλανὸ δωμάτιο . . .

Ὁ Κύριος.—Κ' ἐσύ ;

Ὁ Φίλος.—Ὡ ! Ἐγὼ ἔχω νὰ γράψω.

Ὁ Κύριος (γελῶν κτηνωδῶς).—Μωρὲ σὺ εἶσαι ἕνας ξενύχτης πρώτης ! (πρὸς τὴν Κυρία). Βλέπεις, λουλοῦ μου, τὴν καραμπουτζουκλήν ποῦ εἶνε ὁ Φίλος μας ; . . . (δὲν περνοῦν τρία λεπτά καὶ ἀποκοιμᾶται ἐπάνω εἰς τὸν καναπέ, ὅπου εἶχε ξαπλωθῆ).

ΣΚΗΝΗ Γ'.

(Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Φίλου).

Ἡ Κυρία.—Ἀληθινά, θὰ γράψετε, ἐνῶ ἐγὼ θὰ ξαπλωθῶ ντυμένη στὸ κρεββάτι σας ;

Ὁ Φίλος.—Νομίζω ! Ποῦ θέλετε νὰ πάγω ;

Ἡ Κυρία.—Ἐχετε δίκη ! Δὲν μπορεῖτε νὰ κοιμηθῆτε ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα ;

Ὁ Φίλος.—Ἀδύνατον !

Ἡ Κυρία.—Καὶ ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ μείνετε ἔτσι . . .

Ὁ Φίλος (γελῶν). — Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς τὸ κρεββάτι μου εἶνε μεγάλο . . .

Ἡ Κυρία (ἀθῶα). — Ἄν εἶνε ἔτσι, τὸ πρᾶγμα ἐξοικονομεῖται . . . Μιὰ βραδυὰ εἶν' αὐτὴ καὶ θὰ περάσῃ ! . . . (μ' ἕνα θελκτικὸ χαμόγελο). Σᾶς προσφέρω τὸ μισὸ τοῦ κρεββατιοῦ σας . . .

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Ἵστερα ἀπὸ μίαν ὥραν).

Ἡ Κυρία— ;

Ὁ Φίλος.—!

*Η Κυρία.—; ;

*Ο Φίλος.—!!

*Η Κυρία.—; ; ;

*Ο Φίλος.—!!!

.....
.....
*Η Κυρία (χοκέττα και θελκτική).— 'Αλήθεια ;... μ' ἀγαπούσατε ἀπὸ πολὺν καιρὸ ; ...

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

(Εἰς τὴν τραπεζαρίαν. Εἶνε ἡ ὥρα δέκα τὸ πρωῖ).

*Ο Κύριος.— "Αχ ! φίλε μου ! Σοῦ εἶχα χθὲς ἓνα μεθύσι!...
Μὲ συγχωρεῖς ἂν εἶπα καμμιάν ἀνοήσια . . .

*Ο Φίλος.— Καλὲ δὲν βαριέσαι !

*Ο Κύριος (πρὸς τὴν Κυρίαν). — 'Εσὺ τοῦλάχιστον κοιμήθηκες καλὰ ;

*Η Κυρία.— Λαμπρά ! 'Εξάσια !

*Ο Κύριος (πρὸς τὸν Φίλον).— Βλέπεις, φίλε μου ; 'Εγὼ πάντοτε βγαίνω μαζῆ με τὴ γυναῖκά μου . . . Σ' ὄλα μου τὰ γλέντια τὴν πέρνω μαζῆ . . . Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο δὲν μένει μόνη στὸ σπῆτι. Κ' ἔτσι εἶμαι βέβαιος πῶς . . . (γελοῖ βλακωδῶς.)

ΣΟΚΙΝ

- Μαμά, ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ περισσότερο ἀφ' ὅτι με ἀγπῶς.
— Μπα, παιδί μου, πῶς σοῦ ἤλθε αὐτὴ ἡ ἰδέα ;
— Γιατί σὺ ἔχεις δύο παιδιὰ, καὶ ἐγὼ ἔχω μιὰ μαμά.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΦΕΝ-ΝΤΕ-ΣΙΕΚΑ

- Ἀλήθεια.—Λίξις ἄγνωστος εἰς τὰς γυναῖκας.
Ἀποχωρισμός.—Ταξειδι γιὰ τὴν λήθην.
Γάμος.—Κηδεῖα οἱ προσκεκλημένοι γελοῦν.
Δικηγόρος.—Διώκτης τῆς ἀληθείας.
Διπρωσωπία.—Φκιασίδωμα τῆς ψυχῆς.
Ἔρως.—Μονόλογος γιὰ . . . δύο.
Ἔρως.—Τρέλλα τῶν μεθυσμένων.
Ἔραστὴς.—Λαθρέμπορος, ὁ ὁποῖος θὰ ἔπαυεν ἀπὸ τοῦ
νὰ εἶνε ἐνδιαφέρων ἂν εἶχε τεσκερέ.
Ἐρωμένη.—Ὅταν εἶνε κορίτσι, ὑποκρισία. Ὅταν εἶνε
ἔγγαμος, συμφέρον.
Εὔα.—Ἡ πρώτη . . . γυναῖκα τῆς Δημιουργίας.
Ἡθοποιός.—Γυναῖκα ποῦ παίζει κωμῳδίαν.
Καρδία.—Ἀντικείμενον πολυτελείας.
Κλέπτης.—Ἐκεῖνος ποῦ πέρνει κάτι καὶ ὕτερα . . .
τοῦ δίνει.
Λίμα.—Γλῶσσα γυναικεία.
Μῆλον.—Ἀπηγορευμένος καρπός.
Νέα Γυναῖκα.—Ἄνδρας, γένους . . . θηλυκοῦ.
Ὅρκος.—Τὸ ψεῦδος τῶν ἐραστῶν.
Πλῆξις.—Ὁ δικηγόρος τοῦ διαβόλου.

Πεθερά. — Θηρίον ἄγριον, τὸ ὁποῖον ποτὲ δὲν ἐξημερῶνεται. Ἐν τούτοις εἶνε ζῶον κατοικίδιον.

Συμπάθεια. — Αἴσθημα ποῦ ἀπέκτητε κοιλιά.

Σύμμαχος. — Ἐκεῖνος ποῦ ἔχει τὴν ἀνάγκην μας.

Σελήνη. — Τὸ μόνον φῶς ποῦ δὲν στενοχωρεῖ τὺς ἐρωτευμένους.

Σαχλός. — Κοῦκλα . . . μὲ γένειχ.

Τρελλός. — Ἐκεῖνος ποῦ δὲν σκέπτεται ἴσάν κ' ἐμᾶς.

Ἰπρόσχεσις. — Πρᾶγμα ποῦ δίδεται, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐκπληρῶνεται.

Ἰπερβολή. — Ἡ ἀλήθεια τῶν γυναικῶν.

Φίλημα. — Τὸ ὀρεκτικὸν τῆς ἡδονῆς.

Φίλος. — Ὁ μεγαλείτερος ἐχθρὸς μας.

Φιλνάδα. — Ἡ γλῶσσα τῆς ἐχίδνης.

Χάδια. — Τὸ ζαχαροπλαστεῖον τοῦ ἐρωτος.

Χείλη. — Τὰ θυρόφυλλα τοῦ παραδείσου.

Χήρα. — Τίτλος ὀπερέτας.

Χωρισμός. — Ὁ φυσικὸς καρπὸς τοῦ γάμου.

Ψεῦδος. — Κάθε λέξις ποῦ βγαίνει ἀπὸ γυναικεῖον στόμα.

ἸΑλεξανδρινός.

— Ἐγύρισα ὅλον τὸν κόσμον, κυρία, ἀλλὰ θὰ τὸ πιστεύσετε, ὅτι δὲν εὗρηκα περισσότερον ἀπὸ δύο ὡραῖες γυναῖκες!

— Ἀλήθεια; Καὶ ποιά ἦταν ἡ ἄλλη λοιπόν;

— ❦ —

Ἡ κυρία. — Κατὰ τὴν διαμονὴν μου εἰς τὴν ἐξοχὴν ἔδωαιεν ὁ κύριος ἔξω τὰ βράδια;

Ἡ ὑπηρέτρια. — Ὅχι, ὁ κύριος ἔμενε κάθε βράδυ μαζί μου.

— ❦ —

ΨΕΥΤΡΑ! . . .

(ἐκ τοῦ φυσικοῦ)

— Συγγνώμην!

— Μά, δὲν βλέπετε ἐμπρὸς σας; Μοῦ ἀφανίσατε τὸ πόδι! . . .

— Σᾶς ζητῶ καὶ πάλιν συγγνώμην, κύριε . . . Μπα! μπα! . . . Σὺ εἶσαι, Γιώργο! . . .

— Νίκο! Σὺ!

Καὶ χωρὶς νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὸν κόσμον, ποῦ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν διέσχισε τὸ Σταυροδρόμι, ἐνηγκαλισθημεν καὶ ἐφιλήθημεν ἀδελφικώτατα.

Εἶχα γνωρίσει τὸν Γιώργο πρὸ δεκαπενταετίας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ἐσχετίσθημεν εἰς τὰς ἵπποδρομίας τῆς Ἰβραημίας. Ἐκτοτε συνεδέθημεν μὲ τὴν πειρὸν εἰλικρινῆ φιλίαν.

Εἶχον περάσει μερικὰ ἔτη ἀπὸ τῆς γνωριμίας μας, ὅτε ἐγώ, διὰ λόγους οικογενειακοῦς, ἐγκατέλειψα τὴν Αἴγυπτον. Τοὺς πρώτους μῆνας εἶχαμε ἀλληλογραφία. Ἀλλὰ σιγά-σιγά ἔπαυσε καὶ αὐτή. Κανεὶς μας δὲν ἐγνώριζε τί ἐγένετο ὁ ἄλλος.

— Καὶ τώρα, πῶς ἐδῶ, στὴν πόλιν μας; τὸν ἠρώτησα ὅταν καθήσαμε σ' ἓνα ἀπομονωμένο τραπεζάκι τοῦ Τοκατλιάν.

— Ἦλθα πρὸ δύο ἡμερῶν καὶ σκοπεύω νὰ φύγω μεθ' ἑαυτοῦ γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ ἐγκατασταθῶ ὀριστικῶς.

— Πῶς; δὲν θὰ ἐπιστρέψῃς πλέον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια;

— Ὁχι! Ποτέ!

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος τῆς πόλεως, ὅπου τόσαι ἀναμνήσεις μᾶς συνδέουν, ὁ Γεώργιος κατέστη ὠχροκίτρινος.

Τὸν παρετήρησα καὶ τὸν ἠρώτησα:

— Μά, γιατί; λέγε μου. Τί σοῦ συμβαίνει;

— Τίποτε . . .

— Δὲν εἶναι δυνατὸν. Κάτι ἔχεις. Ἐλα, Γεώργιο, πές τα σ' ἐμένα. Θυμᾶσαι, ἐκεῖ κάτω ἐγὼ ἤμουν πάντα ὀμπιστός σου . . . Λέγε, λοιπόν. Μήπως κανένας ἀτυχῆς ἔρωσ; . . .

Καὶ ἀφοῦ ἐδίστασεν ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἀπεφάσισε νὰ μ' ἀπαντήσῃ:

— Συχάθηκά περὶ τὸν τόπον, ὅπου τὴν ἐγνώρισα; . . . τὴν ψεύτρα . . .

— Ὡχ! ἀδελφέ! Καὶ γι' αὐτὸ ἐφυγες ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια; Εἶσαι ἀνόητος, φίλε μου. Ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου εἰς τὴν ἡμῶν, θὰ ἐζητοῦσα μὴν ἀλλοιώτικη παρηγοριά. Πρέπει, Γεώργιό μου, νὰ μάθῃς νὰ φιλοσοφῆς εἰς τὴν ζωὴν. Ἀλλῶς . . .

— Ἐννοῶ σου! Ἐγὼ φιλόσοφος. Ἀλλά, καθὼς ξεύρεις, ὁ φιλόσοφος εἶναι πρὸ παντὸς ἄλλου, ἄνθρωπος. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὰς ἀδυναμίας του.

— Λοιπόν, λέγε με, πῶς τὴν ἐγνώρισες; Εἶμαι περιέργος νὰ μάθω.

Καὶ εἰς τὸ δεῦτερον ποτῆρι τῆς μπίρας, ὁ Γεώργιος ἤρχισε τὴν ἱστορίαν του.

Ἦτο ἓνα χλιαρὸ ἀπόγευμα τοῦ Νοεμβρίου. Ἐπῆγα σπῆτι των γιγ να ἰδῶ τὸν μπαμπᾶ της, με τὸν ὀπείον εὐρισκόμεθα εἰς ἔμπορικὰς σχέσεις. Ἡ ὑπηρετρία με εἰσήγαγε στὸ μικρὸ σαλόνι, ὅπου συνήθως ἐδέχοντο τοὺς πολὺ σχετικὸς φίλους. Στὸ σαλόνι εὐρίσκετο ἐκείνη μόνη καὶ ἔπαιζε πιάνο. Ὅταν με εἶδε ἔταυσε, καὶ ἀφοῦ μ' ἔσφιξε τὸ χέρι, μοῦ εἶπε :

— Ὁ μπαμπᾶς δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἄν θέλετε νὰ τὸν περιμένετε λιγάκι.

Ἐψιθύρισα μερικὰ κομπλιμέντα καὶ ἐκάθισα.

Ἦτον ἡ πρώτη φορὰ ποῦ εὐρισκόμεθα μόνοι. Δὲν ξεύρω τί εἶχα πάθει. Ἄλλὰ κάποια στενοχωρία με κατέλαβε. Καὶ γιὰ νὰ μὴν ἀποδείξω τὴν στενοχωρίαν μου, ὠμίλησα γιὰ ἀσήμαντα πράγματα, εἶπα πράγματα γιὰ νὰ ζωηρεύσω τὴν συνομιλίαν. Ἐκείνη δὲν ἀπήντα. Ἐκάθητο ἄντικρύ μου, τὸ χαριτωμένο κεφάλι της γυρμένο στὸν δεξιὸ ὤμο καὶ ἐφαίνετο ὄνειροπολοῦσα. Ὅταν ἐξήντηλα πλέον ὅλα τὰ θέματα τῆς συνομιλίας, ἐσιώπησα.

Καὶ ἡ σκληρὰ σιωπὴ διήρκεσε μερικὰ λεπτά.

Ἦστερα ἀπὸ λίγη ὥρα, ἐκείνη σήκωσε τὸ κεφάλι της καὶ εἶπεν :

— Ἄρχισε νὰ σκοτινεῖζῃ. Δὲν ἔρχεσθε νὰ καθήσουμε στὸν καναπέ, κοντὰ εἰς τὸ παράθυρο ;

Ὅταν καθήσαμε καὶ ἐπέρασαν λίγα δευτερόλεπτα, ἐκείνη μ' ἐκύτταξε μέσα στὰ μάτια καὶ ἔξαφνα μοῦ λέγει :

— Τί θὰ ἐκόμνατε ἂν κάμμιξ γυναικία σᾶς ἔλεγε πῶς σᾶς ἀγαπᾶ ;

— Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀπῆντητα κατάπληκτος.
Τότε ἤρχισε νὰ γελᾷ, μ' ἓνα γέλιο ποῦ ἔμοιαζε σὰν
σονάτα καὶ ὕστερα ἐπρόσθεσε :

— Οἱ ἄνδρες δὲν εἶναι οὔτε τολμηροί, οὔτε πονηροί.

Ἐπιώπησε καὶ ὡτὰν νὰ ἤθελε νὰ μὲ τυραννήσῃ ἐπα-
νέλαβε :

— Ποτέ σας δὲν ἀγαπήσατε ;

Ἵμολόγητα ὅτι κάποτε εἶχα ἐρωτευθῆ.

— Διηγήθητέ μου, εἶπε.

Τῆς διηγήθη ἕνα παιδικὸν μου ἐρώτα. Ἐκείνη,
ἀκούουσά με, ἐφαίνετο σὰν νὰ μὲ ὠκτείρει.

— Ὅχι! ὄχι! εἶπεν. Ἔτσι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τὸν ἐρώτα.
Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἀληθινὸς ἔρωτος, πρέπει τὰ νεῦρα νὰ συμπά-
σχουν μαζῇ μὲ τὴν καρδιά. Πρέπει — πῶς νὰ οἶς εἰπῶ —
ὁ ἔρωτος νὰ εἶναι ἐπικίνδυνος, φοβερός, ἐγκληματίας, ἂν
θέλετε. Πρέπει τὸ φέμμα καὶ ἡ ἀπάτη νὰ προστατεύουν
τοὺς ἀγαπωμένους. Ἀγάπη χωρὶς προσκόμματα δὲν εἶναι
ἀγάπη.

Ἐφόσον ὠμίλει μὲ εἶχε πλησιάσει καὶ ἀθέλητα τὸ κεφάλι
τῆς ἀκούμβητε ἐπάνω στὸν ὤμῳ μου. Ἐγὼ ἔκαμα ἓνα κίνημα.

— Σᾶς τρομάζω; μού εἶπε γελῶσα πονήρως.

Ἡθέλησα νὰ διαμαρτυρηθῶ. Ἐκείνη τότε μὲ ἐνηγκαλίσθη.

— Ἄν σᾶς ἔλεγα ἐγὼ πῶς σᾶς ἀγαπῶ, τί θὰ ἐκάματε ;

Καὶ προτοῦ νὰ τῆς ἀπαντήσω τὰ χεῖλη — ὦ! τὰ
κόκκινα ἐκεῖνα χεῖλη — προσεκολλήθησαν μὲ πάθος ἐπὶ
τῶν ἰδικῶν μου. . . ὦ! ὁποῖος δὲν ἠσθάνθη ποτὲ στὸ στόμα
του τὴν φλόγα τοῦ φιλήματος μιᾶς γυναικός, ποῦ εἶναι
ἕτοιμη νὰ παροδοθῆ, ἂς μὲ κατηγορήσῃ. . .

Ἦμωνα τρελλός . . . μεθυσμένος . . . Ἀκόμη ἓνα λεπτό
καὶ θά . . .

Καὶ μέσα στὸ λαχάνισμα αὐτὸ ἀπὸ τὴν μέθη τῶν φι-
λιῶν, ἐκείνη μοῦ ἔλεγε :

— Σὲ λατρεύω . . .

— Σ' ἀγαπῶ . . . τῆς ἀπαντοῦτα ἀνάμεσα στὰ σπασμο-
δικὰ φιλήματα . . .

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, μὲ τὴν χαρὰν ζωγραφισμένην στὸ
πρόσωπο, ἐπῆγα σπῆτί τω, — ὄχι γὰρ ὑπόθεσι πλέον — ἀλλὰ
γὰρ νὰ τὴν ἴδω.

Ἦμουν ἑτοιμος ν' ἀνοίξω τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σαλονιοῦ.
Ἀλλὰ κάποιος ψίθυρος μ' ἀνεχαίτισε. Ἐρριψα μὲτὰ ματιὰ
ἀπ' τὸ μισάνοιγμα τῆς πόρτας καὶ εἶδα . . .

Ἐκείνη, ἡ **Ψεύτρα** στὴν ἀγκαλιὰ κάποιου ἄλλου, με-
θυσμένη ἀπ' τὸ χάσις τῆς ἡδονῆς τοῦ ἔλεγε :

— Σὲ λατρεύω . . .

— Τὴν ἄλλη ἡμέρα εἰτοίμασα τὰ μπαούλα μου καὶ ἔφυγα
ἀπ' τὴν Ἀλεξάνδρεια. Εἶχα συχαθῆ τὴν πόλι ποῦ ἔζουσε
κ' **Ἐκείνη**. Πέρασαν τώρα δύο χρόνους. Τὴν ξέχασα . . .
Διότι ὑπάρχουν στιγμαὶ ποῦ νομίζω πῶς τὰ χεῖλη μου καίνε
ἀκόμη ἀπ' τὴν φλόγα τῶν φιλιῶν τῆς . . .

— Καὶ αὐτὸ θά σοῦ περάσῃ. Ἄκουσε, Γιωργό μου. Ὅλοι
στὰ νεῖστα μας ἐπεράσαμε τέτοιες μπόρες. Σὲ μερικοῦ; μά-
λιστα ἀπὸ ἡμᾶς αἱ περιπέτειαι ἐνὸς ἐρωτικοῦ εἰδυλλιοῦ ἀφή-
καν ἰχνη βαθῆα. Ἀλλὰ κι' αὐτὰ μὲ τὸν καιρὸν περνοῦν.
Μοιραίως ἔρχεται μὲτὰ ἐποχὴ ποῦ ὁ ἄνθρωπος δὲν διακρίνει

παρὰ σκεπασμένα ἀπὸ μὲν πυκνὴ ὁμίχλη τὰ ἐπισόδια τῆς νεότητός του. Σὲ μερικὲς ὥρες, ματαίως προσπαθεῖ ν' ἀναστήσῃ μέσα στὸ νοῦ του τὴν ἀνάμνησιν τῶν πικριῶν, τῶν παθῶν ποῦ τοῦ ἐπλήγωσαν τὴν ψυχὴ. Ἄλλὰ τίποτε· ὅλα διαλύονται, ὅλα χάνονται μέσα στὴ σκιά τοῦ παρελθόντος. Καὶ τότε ἐκπλήσεται, διότι τόσον εἶχεν ὑποφέρει, τόσον εἶχε κλάψῃ γιὰ πράγματα λησμονημένα, γιὰ πράγματα τελειωμένα...

Ν. ΧΑΡΗΣ

Δεσποινίς (ποιήτρια). — Κύριε συντάκτα, θὰ ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἔδωκα μίαν φορὰν τὸ ὄνομά μου τυπωμένον εἰς τὴν ἔφημερίδα σας.

— Πολὺ προθύμως, δεσποινίς. Περιμένομεν εὐχαρίστως ν' ἀναγράψωμεν τοὺς ἀρραβωνιάς σας.

Ὁ νεαρὸς ἰατρός. — Ἄλλὰ, Ἀυγούστα, εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἀναμονῆς ἢ σκόνῃ εἶπε ἓνα δάχτυλο ἐπάνω στὰ καθίσματα!

Ἡ ὑπηρέτρια. — Καὶ τί φταίω ἐγώ, κύριε Δόκτορ, ἂν δὲν ἔχετε οἱ πελατεῖαν;

Σμίθ. — Θὰ σᾶς προσκαλοῦσα εὐχαρίστως νὰ φᾶμε, ἀλλὰ δὲν ἔχομε μαγειρίσσα.

Τζῶνς. — Κ' ἐγὼ θὰ σᾶς προσκαλοῦσα νὰ γευματίσωμε, ἀλλ' ἔχομε μίαν.

ΟΠΟΙΟΣ

ΞΕΝΟ ΛΑΚΚΟ ΣΚΑΒΕΙ...

Ὁ Γιώργος ἦταν ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ πλουσίου πάππου του, χήρου καὶ χωρὶς ἄλλους κληρονόμους.

Ἄλλὰ δυστυχῶς γιὰ τὸν Γιώργο, ὁ παππούς δὲν εἶχε διόλου σκοπὸν νὰ τὰ τινάξῃ, γιὰ κάμποσα ἀκόμη εἶη τοῦλάχιστον.

Αὐτὸ δυσχεραστοῦσε πολὺ τὸν Γιώργο, τόσο μᾶλλον, καθόσον, γιὰ νὰ γλεντᾶ, εἶχεν υπογράψει πολλὰ γραμματία, τὰ ὁποῖα, ἂν δὲν ἐπληρώνοντο εἰς τὴν λῆξιν των, θὰ διεμαρτύροντο. Καὶ τότε, ἀντίο, ξενύχτι, μὲ ὤμορφες γυναῖκες!

Ὁ Γιώργος ἦτο πολὺ στενοχωρημένος. Ἡ λῆξις τῶν γραμματίων ἐπλησίαζε μὲ ἀστραπιαίαν ταχύτητα, ἐνῶ ἡ λῆξις τῶν . . . ἡμερῶν τοῦ πάππου εἶχε τὴν ταχύτητα τῶν χαριτωμένων μας τράμ.

Ὁ Γιώργος λοιπὸν ἀπεφάσισε νὰ πάρῃ τὸν παππού του καὶ νὰ πᾶνε στὴν Ἑλβετία. Ποῖος ξέρει ἂν ἐκεῖ τὸ κλίμα δὲν θὰ ἀνεπλήρωνε τὸ ἔργον τοῦ χρόνου . . .

Ὅταν ἐφθασαν στὴν Ἑλβετίαν, ὁ Γιώργος μαζί μὲ τὸν παππού, σχεδὸν κάθε μέρα, ἔκαμαν ἐκδρομὰς στὰ ὑψηλό-

τερα βουνά της χώρας. 'Ανέβηκαν στο Λευκόν Όρος. 'Εκεῖ ὁ Γιώργος ἠθέλησε νὰ σκύψη, γιὰ νὰ ἰδῆ κάτω στήν πεδιάδα. 'Ο παπποῦς ἔσκυψεν ἐπίσης. 'Αλλ' ὁ μὲν Γιώργος κατελήφθη ἀπὸ ἱλιγγον, ὁ δὲ παπποῦς ἀπὸ . . . τίποτε. Καί μάλιστα, ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ὁ παπποῦς νὰ τὸν πιάσῃ ἀπὸ τὸ ροῦχό του, ὁ ἔγγονός θὰ κατετάσσετο ἤδη εἰς τὴν χορείαν τῶν νεκρῶν.

'Ο Γιώργος ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὸ γλέντι ὡς μέσον, ποῦ θὰ ἐπετάχυνε τὸ ταξίδι τοῦ παπποῦ γιὰ τὸν ἀληθινὸ κόσμον. 'Αρχισε λοιπὸν τὸ τρανταχτό, τὸ τρικουβερτο γλέντι. Σουπέδες! Ξενύχτι! Γυναίκες! 'Ο παπποῦς βαστοῦσε γερά. 'Επινεν, ἔτρωγε, γλεντοῦσε κτλ. χωρὶς κἂν νὰ τὸν πειράξῃ σὲ τίποτε ὁ ἀκατάστατος αὐτὸς βίος.

Τὴν ἐπιούσαν τῶν γλεντιῶν, ὁ Γιώργος ἦτο κατακουρασμένος. 'Ο παπποῦς, τὸναντίον, ρωτοῦσε τὸν ἔγγονό του, ἂν τὸ ἴδιο βράδυ θὰ ἐγίνετο κανένα μικρογλεντάκι! . . .

'Ο Γιώργος ἀρχίζε νὰ ἀπελπίζεται, ὅταν αἰφνης τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα :

— 'Ο παπποῦς ἀντέχει σ' ὅλα, ἐσκέφθη. 'Αλλ' εἶμαι πλέον ἢ βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἀνθέξῃ στήν Λόλα.

'Η Λόλα ἦτο μιὰ γυναῖκα ἠφαιστειώδους ἰδιοσυγκρασίας, γνωστὴ εἰς τὸν κόσμον ποῦ ζοῦσε γιὰ τὴν μεγάλη της ἀντοχὴ σὲ ξενύχτι καὶ στῆς τρελλαῖς διασκεδάσεις.

Καὶ ὁ Γιώργος ἔριψε τὸν παπποῦ του στήν ἀγκαλιὰ τῆς Λόλας . . .

Τὸ φάρμακον ἤτο δραστικόν: δὲν εἶχον περάσει τρεῖς μῆνες
καὶ ὁ παπποῦς ἀπέθανε.

Ἐπὶ τέλους!

Ἄλλὰ, φεῦ! προτοῦ νὰ παραδώσῃ τὴν ψυχὴν του, ὁ
παπποῦς τοῦ Γιώργου εἶχε κάμει τὴν διαθήκην του, διὰ τῆς
ὁποίας καθίστα ἀπόλυτον κληρονόμον τὴν Λόλα.

Ἄπηλπισμένος, βουτυγμένος στὰ χρέη, ὁ Γιώργος ἀπε-
φάσισε ν' αὐτοκτονήσῃ.

Ἄλλὰ τὸ ρεβόλβερ τὸν ἐτρόμαζε. Τὸ κρέμασμα δὲν ἦτο
πολὺ καθῶς πρέπει. Ὁ δ' ἐξ ἀσφυξίας θάνατος δὲν ἦτο
ποιητικός.

Καὶ κατόπιν ὠρίμου σκέψεως, ὁ Γιώργος εὔρεν ἐπὶ τέλους
ἓνα τρόπον αὐτοκτονίας περὶ πρᾶτότυπον καὶ περὶ ὠφέλιμον:
Ἐνυμφεύθη τὴν Λόλα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΜΟΥ

Ἐχω ἓνα τρομερὸ ἐλάττωμα, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσται:
Εἶμαι φοβερὰ τεμπέλης. Δὲν ἐννοῶ νὰ ἐργασθῶ, καθὼς ὄλος
ὁ κόσμος, ἔστω καὶ ἂν πρόκηται νὰ κερδίσω [ἐκατομμύρια.

Τί τὰ θέλετε! Δὲν φταίω ἐγώ. Πταίει... ὁ Πλάστης παῦ
μ' ἐπλασε — ἴσως τὴν Κυριακὴν, τὴν ἡμέραν τῆς τεμπελιάς.

Ἀπεφάσισα λοιπὸν ν' ἀσπασθῶ τὸ μόνον τεμπελικὸν ἐπάγ-
γελμα: τοῦ ζητιάνου.

Ναι, ἀλλὰ γιὰ νὰ γείνη κανεὶς ζητιάνος, πρέπει νὰ εἶνε σακάτης. Ἄλλὰ τί εἶδους σακατλήκι;... Κουτσός;... ὦ! ὄχι! Ἔτσι δὲν ἤμπορῶ νὰ πέρνω τὸ κατόπι τῆς ὠμορφῆς γυναικοῦλες.

Κουλός;... Στραβός;...

Δὲν ἤξευρα τί νὰ κάνω. Ἐπῆγα σ' ἓνα γραβαρίτην, πρόεδρον τῆς ἐταιρίας τῶν ζητιάνων καὶ μ' ἔδωσεν ἓνα πιστοποιητικὸν... βουβαμάρας. Ἐνας ζωγράφος ἔβαλε δλὴ τὴν τέχνην του γιὰ νὰ μὲ ζωγραφίσῃ μὲ πλάκα μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

«Ἐλεήσατε, κυρίαί μου, ἓνα πτωχὸ βουβό».

Ἄλλὰ, κατὰ λάθος, εἰς τὴν πλάκα ποῦ μ' ἔδωκαν ἀντὶ τῆς λέξεως «βωβός» ἐγράφη ἡ λέξις «κωφός».

Τὸ λάθος αὐτὸ τὸ ἀντελήφθην ἀργότερα.

Ἐπέρασα λοιπὸν τὴν πλάκα στὸν λαιμό μου καὶ ἐπῆγα νὰ σταθῶ ἔμπρὸς στὴν πύρτα τοῦ Μπὸν-Μαρσέ. Χωρὶς νὰ ἔχω τὸ ὕψος τῶν δανδηδῶν, ποῦ καταμετροῦν τὴν Μεγάλην Ὀδὸν τοῦ Πέραν, ἐν τούτοις εἶχα ντυθῆ μὲ κάποια σχετικὴ κομψότητα. Πρέπει νὰ ξεύρετε, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δίδουν μὴν εἰκοσάρα στοὺς ζητιάνους, ποῦ εἶνε ντυμένοι καλά. Καὶ δὲν δίδουν οὔτε μὴν πεντάρια σ' ἐκείνους, ποῦ δὲν ἔχουν καλά ροῦχα. Ἔτσι εἶν' ὁ κόσμος.

Τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ εἴπραξις ἦτο θαυμασία. Δὲν ζητοῦσα ἀπὸ κανένα τίποτε (διάβολε! ἤμουνα βουβός). εἰσέπραττα τὸ χρῆμα, χωρὶς καὶ νὰ πῶ «εὐχαριστῶ» (διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ἀνωτέρω).

Ἐνα βράδυ — θὰ ἦταν ἡ ὥρα 7 — ἀφοῦ εἰσέπραξα ἀπὸ μὴν γρηὰ γυναῖκα, μὴν δεκάρα, σηκώθηκα νὰ φύγω. Τὴν

Ίδια ὥρα περνοῦσε ἓνα τράμ. Ἡ γρηᾶ ποῦ μεῦδωτε τὴν δεκάρα, ἔτυχε νὰ βρεθῆ ἐκείνη τὴν στιγμὴν κοντὰ μου.

— Πρόσεξε, καλέ μου ἄθρωπε, μ' ἐφώναξε μέσα στ' αὐτί, σύρουσά με συγχρόνως ἀπὸ τὸ μανίκι. Πρόσεξε! ἔρχεται ἓνα τράμ.

— Ἔννοια σας, κυρά μου, τ' ἄκουσα... ἀπήντησα.

— Πῶς ; ; τᾶκουσες ; ; ...

— Βεβαίως !

— Μά, ἡ πλάκα σου λέγει πῶς εἶσαι κουφός !

— Ἡ πλάκα μου λέγει τέτοιο πρᾶγμα ; Ἄ ! εἶνε λάθος... εἶνε λάθος. Δὲν εἶμαι κουφός, εἶμαι βουβός.

— Πῶς ; ; πῶς εἶσαι... βουβός ; ; ;

— Στὸ λόγο τῆς τιμῆς μου !

— Εἶσαι βουβός καὶ ὁμιλεῖς ; ; ;

Ἡ γρηᾶ παρ' ὄλας τὰς διαβεβαιώσεις μου, ἐδυσκολεύετο νὰ μὲ πιστεύσῃ. Ἐν τούτοις ἀπήτησε νὰ τῆς ἐπιστρέψω τὴν δεκάρα τῆς. Ἐπειδὴ ἤμouνα... βουβός δὲν τῆς ἀπήντησα. Ἐκείνη ὁμως ἐπέμενε. Ἐπειδὴ ὁμως ἤμouνα καὶ... κουφός, δὲν ἄκουσα. Καὶ ἔφυγα...

Ἦστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν γκάφα, ἀπεφάσισα ν' ἀλλάξω ἐπάγγελμα καὶ ἔγεινα... δημοσιογράφος.

Ο ΒΟΥΛΕΒΑΡΔΙΕΡΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Σόλωνος Γεωργιάδου.

Σόλων Γεωργιάδης. Ἰωάννης Α. Χατζόπουλος. Saint Agnau. Μαργαρίτα Κοκκίνη. Μηῆς Θήμογλου. Γεράσιμος Χατζόπουλος.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Γεωργίου Κ. Βιτσέντου.

Σ. Μ. Μουσουρούλης. Νικόλαος Γεηγοριάδης. Νικόλαος Κιταίνης. Νικόλαος Βικέλας. Μιχαὴλ Βρετός. Ἰωάννης Ἀθανασιάδης. Auguste J. Melandre. Βίκτωρ Δεκαβάλλας. Ἰωάννης Ἀλευρόπουλος. Μιχαὴλ Μακρίδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Νεκλέους Οἰκονομίδου.

Ἡρακλείδης. Γεηγόριος Παπαδόπουλος. Νεοκλῆς Οἰκονομίδης. Εὐτυχία Βαμβακοῦ. Μυρσίνη Κωνσταντοπούλου. Μαρία Μωραϊτίνη.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Ἀνδρονίκου, ἱατροῦ.

Ἀλέξανδρος Σταυρίδης. Ἀλέξανδρος Νεγρεπόντης. Ἀντώνιος Κρητικός. Χρ. Α. Γιόκας. Κ. Ἀλευράς. Γ. Ἀνδρόνικος. Γ. Πάπτης. Μ. Πετσάλης. Κ. Βουτυράς.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαδοπούλου.

Ἀπόστολος Θεολόγου. Ἰωσήφ Αἰθωντόπουλος. Βασίλειος Δ. Βαφόπουλος. Ν. Χάκωγλου. Δ. Βλάχος. Ἀβραάμ Ἀραϊζόπουλος.

Μάριος Μαρκουίτζος. Ἰωάννης Κυριακίδης. Μιλτιάδης Δ. Βασιλειάδης. Κωνσταντῖνος Μακασταριδης. Ἰωάννης Ἀναστασιάδης. Στέφανος Γιαννόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Ἀλεξάνδρου Πορφύρου.**

Ἀλέξανδρος Πορφύρος. Φρανκοῦλα Συμπάρα. Παναγιῶτα Κεφάλαια. Ἰωάννης Χ. Ἰωαννίδης. Ἰωάννης Πετριδης. Δημήτριος Γαβριήλ. Χατζῆ Ἰορδάνης Δαλαηλίδης. Χατζῆ Μιχαήλ Μπαράσογλου.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κωνσταντίνου Πορφύρου.**

Κωνσταντῖνος Πορφύρος. Tathé Markarian. Εὐχαρις Ἀκαστορίδης. Α. de-Crikelis. Περικλῆς Πορφύρος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τῆς δεσποινίδος **Εὐδοξίας Βαδάνοβιτς.**

Μ. Π. Παρμενίδου. Εὐδοξία Βαδάνοβιτς. Πελαγία Σκουλαροπούλου. Κατίνα Φ. Δημητριάδου. Κ. Οἰκονόμου. Ἀλέξανδρος Παπαδόπουλος. Β. Σαραφόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κωνσταντίνου Κανονίδου.**

Γ. Μ. Γιαννισόπουλος. Α. Χανούς. Δελίδης. Γ. Α. Γιαννισόπουλος. Κ. Μ. Βρασάνος. Δ. Α. Γιαννισόπουλος.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κ. Δ. Σταυρίδου,** ἱατροῦ.

Εὐθαλία Α. Γενίδουγια. Κ. Δ. Σταυρίδης. Γαλ. Μανωλακάκη. Ἄνδρ. Ν. Παπακωνσταντίνου, ἱατρός. Ἀντώνιος Ζαζίφης.

Τῇ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Τριανταφ. Τριανταφυλλίδου.**

Α. Dorfani. G. Panayotides. Α. Dérit. Γ. Εὐστρατιάδης. Manassian. Δ. Βαρότσης. Α. Γιωργαντάς. Ν. Κ. Ραυτόπουλος. Δ. Λαμπῆς. Charles Spartali. Χ. Γρηγοριάδης. Ε. Εὐγενίδης. Τ.

Τριανταφυλίδης. Ν. Καβίαρος. Ν. Ταπεινός. Α. Βιτάλης. Ν. Ἀλεξανδράτος. Ἰ. Φλάμος. Ζ. Πλακοτάρης. Θ. Ἰωαννίδης. Ἀ. Παπάδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Μ. Ι. Χατζοπούλου.**

Μιχαὴλ Ι. Χαϊζόπουλος. Φραγκίσκος Γεωργιάνης. Χριστόφορος Γεωργιάνης. Παναγιώτης Ντούλος. Γεώργιος Τσεγγέλης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Celestin Rosolato.**

Σωκράτης Δ. Κούρτελης. Φωκίαν Δ. Κούρτελης. Χρῆστος Γ. Ἀκτάρης. Ἀπόστολος Γ. Ἄκος. Κωνσταντῖνος Ξαφτάκης. Celestin Rosolato. Constantin Andoniadès. Εὐστάθιος Τιμωνίδης Γεώργ. Σταυρίδης. Ἀντώνιος Χαλκόπουλος. Α. Βασιλειάδης. Α. Théodoridès. D. Volky. P. Andoniadès.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Ἰωάννου Κακκανῆ.**

Ἰωάννης Κακκανῆς. Γεώργιος Κοιμάκης. Ἀναστάσιος Βαφειάδης. Νικόλαος Σιδερικούδης. Ἰωάννης Β. Βερτζιτζόγλους. Ἀριστοτέλης Εὐγενίδης. Κωνσταντῖνος Παπαδόπουλος, Ἰωάννης Καραγιαννίδης. Θεολόγος Χρησιδης.

Τῆ εὐγενεῖ φροντίδι τοῦ κ. **Κωνσταντίνου Βονάτσου.**

Κωνσταντῖνος Βονάτσος. Ἀλέξανδρος Καραγιάννης. Ἀθ. Ρέσσοσ. Ἀγαμέμνων Νικολαΐδης. Γεώργιος Καμίλης. Ν. Ἀλιμπράνης. Μ. Παπαμανώλης.

Σημ — Ἐπειδὴ ἐλάβομεν πολὺ ἀργὰ τὰς σχετικὰς ἀγγελίας, παρελείψαμεν νὰ καταχωρίσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν στήλην πολλὰ ὀνόματα ἀξιοτίμων συνδρομητῶν. Διὸ καὶ αἰτούμεθα παρ' αὐτῶν συγγνώμην διὰ τὴν ἀκουσίαν ἡμῶν ταύτην παράλειψιν.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

Επιλογή βιβλίων από τον χώρο της παιδείας, της επιστήμης και της λογοτεχνίας, με σκοπό την προώθηση της γνώσης και της καλλιέργειας του πνεύματος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000023879

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ

AKAΔHM